

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ
Δ'

ΑΡΙΘΜ
96

«Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἐγερούεις παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ
νυκτὸς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον.»

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ-ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50
Ten Cents a Copy
Vol. IV. No. 96. — December 18, 1933.
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post
office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ

(Οι αριθμοὶ δηλοῦσι τὸ τεῦχος εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστον ἄρθρον ἔχει δημοσιευθῇ.)

ΚΥΡΙΑ ΑΡΘΡΑ

Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ, 74.
Γενικά Ἐκκλησιαστικά Ζητήματα, 75, 76, 77.
'Ο Ἐκκλησιασμός τῶν Πιστῶν, 78.
'Επὶ τοῦ Ὑπομνήματος τοῦ Σεβ. Δημητριάδος, 79.
Πρὸς τὸ Πάθος τοῦ Ἰησοῦ, 80.
Πρὸς τὴν Ἀνάστασιν, 81.
'Η Ἑορτὴ τῆς Μητρός, 82.
'Ας Ἐπαναφέρωμεν τὴν Ἰσχὺν τῆς Ἐξομολογήσεως, 83.
'Η Πεντηκοστή, 84.
'Ανάγκη Συντονισμοῦ τῶν Δυνάμεων, 85.
'Εκκλησία καὶ Ἀποφοιτώσα Νεότης, 86.
Οἱ Μεγάλοι, 87.
Μία Νέα Ἀνάγκη, 88.
Τίνας πρὸς Παντὸς Ἔστι Χρεία, 89.
Ποῦ ἔγκειται ἡ Δύναμις τῆς; 90.
Ὅ Ἄληθεῖς Ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, 91.
'Ο Μόνος Συντελεστής, 92.
Μερικά Πάντοτε Ἐπίκαιρα Ἐρωτήματα, 93.
Ποῦ ἡ Πραγματικὴ Ἐλευθερία, 94.
'Η Ἐπιστοφὴ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, 95.
Τὰ Χριστούγεννα, 96.

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

'Υπὸ Ἀρχμ. Γερμανοῦ Πολυζωίδου, 8η σελὶς ἑκάστου τεύχους.

ΑΜΒΩΝ

Σελ. 9 καὶ 10 ἑκάστου τεύχους.
'Αριθ. 74—79 ὑπὸ Ἀρχμ. Α. Καβάδα.
'Αριθ. 80 καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ

Ζητοῦμεν τὴν Θεότητα, Διακ. Θ. Κοκκινάκη, 74.
Σῶμα, Ψυχὴ, Νοῦς, Ἀρχ. Α. Καβάδα, 74, 75, 76, 77.
Χριστιανικὸν Συνέδριον Πίστεως καὶ Τάξεως, Ἀρχιμανδρίτου
'Αθ. Καβάδα, 74, 75, 76, 77, 78.
Περὶ Γολγοθᾶ, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 80.
'Ο Ἀκάθιστος Ὕμνος, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 78.
Περὶ Ἀγίας Ἐβδομάδος, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 79.
Περὶ Ἀγάτης, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 79.
'Η Χῆρα τῆς Ναῖν, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 80.
'Η Ἀμαρτωλὴ Γυνή, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 80.
'Ο Θεὸς εἰς τὴν Ζωὴν, Διακ. Θ. Κοκκινάκη, 81, 82, 83.
'Η Πασχαλινὴ Προσφορὰ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, Ἀρχιμαν-
δρίτου Γ. Πολυζωίδου, 81.
'Ο Χριστὸς καὶ οἱ Λεπτοί, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 82.
'Η Ἐφάνισις τοῦ Σωτῆρος, Αἰδ. Ἡλ. Τσαούσης, 84.
'Ολίγα Σκέψεις, Ἀρχμ. Εἰρ. Κασσιμάτου, 85.
Τὰ Χέρια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 86.
'Εκκλησιαστικαὶ Μεταρρυθμίσεις, Διακ. Θ. Κοκκινάκη, 88.
Τὸ «Βιβλίον», Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 88, 89.
Συνέδριον Ἐκκλησιαστικῆς Ἐργασίας, Διακ. Θ. Κοκκινάκη, 89.
'Η Ἱ. Παράδοσις διὰ τὴν Ὁρθ. Ἐκκλησίαν, Ἀρχιμανδρίτου
Γ. Πολυζωίδου, 90.
'Ο Ἰδιόχειρος Ἀσπασμός τοῦ Ἀπ. Παύλου, Ἀρχιμανδρίτου Γ.
Πολυζωίδου, 91.
Αἱ Τρεῖς Ὡραῖαι Προσευχαί, Ἀρχ. Βεν. Κατσανεβάκη, 92.
Αἱ Κατ' Οἰκονομίαν Συγκαταβάσεις τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀρχ.
Γ. Πολυζωίδου, 92.
Περὶ Ἀποστόλων, Ἀρχμ. Βεν. Κατσανεβάκη, 94.
'Η Δημοθυρία καὶ ὁ Σκοπὸς τῆς, Ἀρχμ. Βεν. Κατσανεβάκη, 95.
Περὶ Ἀγγέλων, Ἀρχμ. Βεν. Κατσανεβάκη, 96.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ

'Η Θ. Λειτουργία ὡς Δράμα, Ἀρχμ. Α. Καβάδα, 78, 75, 76, 77,
78, 84, 87, 88, 91, 93, 94, 95.

Περὶ τῆς Προηγουμένης Λειτουργίας, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 79.
'Ο Ἄρτος τῆς Ζωῆς, Α. Φαρμάκη, 81.
'Ανάγκη Λειτουργικῆς Ὁμοιομορφίας, Αἰδ. Ἀ. Σαραντίδου, 92.
'Ο Κηρὸς τῶν Ναῶν μας, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 91.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

'Αναξιοπαθήματα, Ι. Ζανέτου, 75.
'Ιδανικά τοῦ Μέλλοντος, Ἐμμ. Βουγιούκα, 75.
Geo. Washington, 77.
Τὰ Στοιχεῖα τῆς Ζωῆς, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 78.
Ποῖον Εἶνε τὸ Συμφέρον μας, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 78.
Τὸ Μυστικὸν τῆς Ἐπιτυχίας, Διακόνου Θ. Κοκκινάκη, 78, 85.
'Ο Ἀληθὴς Πλοῦτος, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 78.
'Ο Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνθρωπότης, Ἐμμ. Ἀθανασιάδου, 81.
Αἱ Πηγαὶ τῶν Πολέμων, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 82.
'Ο Παντοτεινὸς Ἰατρὸς τῶν Ψυχῶν, Ἀρχ. Γ. Πολυζωίδου, 82.
Γενικὴ Ἐξέτασις, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 82.
'Η Ζωὴ καὶ ἡ Πάλη, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 83.
Περίεργος Σαγήνη, Οἰκ. Κ. Χ' Δημητρίου, 83.
'Η Μεγάλῃ Δύναμις, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 83.
'Η Σιωπὴ, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 83.
Αἱ Συνέπειαι τοῦ Σημερινοῦ Συρμοῦ, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 84.
Διὰ τὰς Οἰκοδεσποίνας, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 86.
Διαρκεῖς Γογγυσμοί, Ἀρχμ. Εἰρ. Κασσιμάτου, 86.
Προλήψεις καὶ Δεισιδαιμονίαι, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 87.
Πρὸς ἄλλους δορίωντας, Ἀρχμ. Π. Φινφίνη, 87.
'Ο Ἀνθρωπος, Αἰδ. Φ. Βλαχοπούλου, 94.
'Ιατρὸς καὶ Ψυχὴ, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 89.
'Υγεία, Φάρμακα, Θρησκεία, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 90.
'Ασφαλὲς Μέσον Ὑγείας, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 94.
Εἰρήνη—Εἰρήνη, Αἰδ. Π. Κωνσταντινίδου, 96.
'Η Δύναμις τῶν Γραφῶν, Γ. Μ., 96.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ

'Οραματισμοί, Αἰδ. Ε. Ρηγέλλη, 76.
Περὶ Ἀρχῆς τῶν Ἀδελφοτήτων, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 80.
'Αιουθαῖος Κλήρου—Λαοὺ, Οἰκ. Κ. Χ' Δημητρίου, 83.
'Επὶ τῶν Ἐφοδίων δι' Ἐφημέριον, Ἀρχμ. Εἰρ. Κασσιμάτου, 84.
Διὰ τὴν Διδόσιν τοῦ Ἀρχαίου Πνεύματος, Ἀρχιμανδρίτου Γ.
Πολυζωίδου, 84.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

'Αμεσον Κατῆκον τῶν Γονέων, Ἀρχ. Γ. Πολυζωίδου, 74.
Σύγχρονοι Ψυχοπαθήσεις, 75.
Συνεχῆς Πνευματικὴ Ἀσκήσις, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 79.
Παιδιὰ καὶ Τιμωραίαι, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 84.
Τὸ Σημερινὸν Ἔργον τῶν Γονέων, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 85.
Οἱ Καλοὶ Νεοί, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 85.
Συμβουλαι καὶ Προφάσεις, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 85.
'Αγωγὴ καὶ Συνήθεια, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 86.
'Η Νέα Γενεά, Π. Τομιτσίου, 87.
Καλλιέργεια Θελήσεως, Ἀρχμ. Γ. Πολυζωίδου, 88.
'Η Στήλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, Χρ. Πάπα, 90, 95.
'Εκθεσις τῶν Πειραγμένων ὑπὸ τοῦ Τμήματος Ἐκπαιδεύσεως
κατὰ τὸ 1937—1938, Βασίλ. Κ. Ζούστη, 93, 94, 95, 96.
'Η Ἐκκλησία Ρυθμιστὴς τῆς Ἀρετῆς, Αἰδ. Ι. Μπερσεντέ, 94.
Κινηματογράφος, Ξενύχτια καὶ Παιδιά, Ἀρχ. Γ. Πολυζ., 96.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Τὸ Ὁρθ. Κατηχητικὸν Σχολεῖον, Χρ. Πάπα, 74.
Τὸ Κατηχητικὸν Ἔργον τῶν Διδασκάλων, Χρ. Πάπα, 80.
'Οδηγὸς τῶν Ὁρθοδ. Κατηχητικῶν Σχολείων, Χρ. Πάπα, 89,
90, 91, 92, 93, 94.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Τωβίτ καὶ Τωβίας, Αἰδ. Μ. Κεστεκίδου, 83.

(Συνέχεια καὶ τέλος εἰς τὴν 15ην σελίδα)

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Δ'. Ἀριθ. 96.

Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΔΗΣ

18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1938

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ

Ἐπὶ ταῖς Ἀγίαις Ἑορταῖς ἀπευθύνω ἐγκάρδιον πατρικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὰς χιλιάδας τῶν ἐν Βορείῳ καὶ Νοτίῳ Ἀμερικῇ ἀγαπητῶν ὁμογενῶν καὶ εὐχομαι πρὸς ὅλους ὁμοῦ, κλῆρον καὶ λαόν, καὶ πρὸς τὸν καθένα ἰδιαιτέρως: Καλὰ Χριστούγεννα καὶ εὐτυχισμένον τὸν ἐπὶ θύραις Νέον Χρόνον 1939.

Astoria, τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1938.

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ο Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος καλεῖται καὶ πάλιν καὶ συγκεντρώνεται ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τῶν Ἱερῶν Ναῶν διὰ τὰς ἑορτάς τινος ἐπέτειον τοῦ Μεγάλου Θαύματος. Οἱ κώδωνες τῶν Ἱ. Ναῶν καλοῦν τοὺς πιστοὺς διὰ τὰς ἀκούσουν καὶ πάλιν τὸν γλυκὺν ὕμνον τῶν ἀγγέλων:

Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!

Ἔχουν παρέλθει χίλια ἑνεακόσια καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Θεῖον Βρέφος ἐγεννᾶτο εἰς τῆς Βηθλεὲμ τὴν φάτνην μετ' ὕψιστα ιδεώδη τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην. Καὶ τὸ Θεῖον ἐκεῖνο Βρέφος, ἀνδρωθέν, ἐδίδαξε τὴν μεγάλην θρησκείαν του, τὴν θαυμασίαν διὰ τὴν ἀπλότητά της, τὴν ὑπέροχον εἰς ὕψος καὶ μεγαλεῖον, τὴν Θρησκείαν ποὺ ζητεῖ τὴν πλήρη ἐξυπηρέτησιν τοῦ πλησίου.

Καὶ ἡ Θρησκεία ἐκείνη τοῦ Βρέφους τῆς φάτνης μένει ἀκατανίκητος ἐν τούτοις παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια, διότι στηρίζεται ἐπὶ τῶν καρδιῶν, διότι εἶνε ψυχικὴ βασιλεία, διότι ζητεῖ τὴν ἀμὴν γενικὴν κατάκτησιν τῶν καρδιῶν. Ἀλλὰ θέλει καρδιάς ἐνδουσιώσας, θέλει ψυχὰς ἀνωτέρας, θέλει πνεύματα φερόμενα πρὸς ἓν ιδεῶδες οὐράνιον πάντοτε.

Ἐξῆς ἀρά γε ἡ ἀνθρωπότης συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις αὐτάς; Ἐφύλαξε τὰς ἀπαιτήσεις αὐτὰς τῆς Θρησκείας τοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ; Ὡ! πόσον θὰ ἦτο ὥραϊον νὰ ἐδίδετο εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὸ κεφαλαιῶδες μία ἀπάντησις καταφατική!

Τὰ πράγματα ἐν τούτοις δεικνύουν πέραν πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι σήμερον διερχόμεθα ἓνα αἰῶνα ὕλης καὶ παραζάλης. Ἡ ἀρετὴ περιφρονεῖται καθ' ἡμέραν ὥς καὶ ἀναχρονιστικόν, ὥς καὶ παρελκόν,

ὥστε νὰ ἐφαρμόξῃ καὶ περὶ τῶν Χριστουγέννων πλήρως ὁ στίχος τοῦ ποιητοῦ:

«Χαίροντ' ὅλοι τὸ βλέπω, ἀλλ' ἐσθύσθη
εἶνε κρύα, παγωμένη πνοὴ
στάς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἡ πίστις
κ' εἶνε τώρα ἡ χαρὰ των τυφλή.»

Ἡ κοινωνία σήμερον διέρχεται ἡμέρας χαλεπάς. Ποῖος θὰ τὸ ἡρνεῖτο; Παρὰ τὴν ὁμολογουμένην ὑπεροχὴν τοῦ νοῦ, ἡ καρδιά αἰμάσσει καὶ μαίνομαι γύρω τὰ ἀγριότερα τῶν παθῶν.

Τὸ θαῦμα τῆς φάτνης ἐπιτελεῖται ἐν τούτοις καὶ σήμερον καὶ τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεὲμ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀνατέλλει εἰς τὸν σκοτεινὸν οὐρανόν, διότι «ὁ Χριστὸς πάντοτε ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.» Θὰ θελήσῃ ὅμως ἡ ἀνθρωπότης νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἄστρου καὶ νὰ συναρμονίῃ τὰ παραπαίοντα βήματά της πρὸς τὴν ὥραϊαν πορείαν του, τείνουσα τὰ ὀπταῖα τῆς πρὸς τὸν Ἀγγελικὸν ὕμνον;

Τότε καὶ μόνον τότε θὰ εὔρῃ τὴν ἡσυχίαν τὴν ὁποίαν ζητεῖ, καὶ ἡ ὁποία μόνον ἐπὶ τῶν καρδιῶν στηρίζεται καὶ τότε θὰ ἀντηχήσῃ καὶ ἐμπράκτως τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.»

Ἀς ἀφήσωμεν τὸ Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ πᾶν μας, νὰ μᾶς ἀναμορφώσῃ, νὰ μᾶς ἀλλάξῃ, ἂν θέλωμεν νὰ ἀλλάξῃ καὶ τὸ πᾶν γύρω μας. Ἀλλὰς ἀδίκως θὰ ὀδεύωμεν τὸν δύσκολον δρόμον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ πικριῶν καὶ κινδύνων.

«Στὰ σκοτάδια τοῦ κόσμου μιὰ μέρα
πάλι ἡ πίστις σὰν τᾶστρο ἄς φανῇ
ποὺ τοὺς Μάγους ὠδήγησε πέρα
νὰ λατρεύσουν τὸ Οὐράνιον Παιδί.»

Ἀρχιμ. Βενεδίκτου Κατόναβάν
Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου
Νεαπόλεως, Ἰταλίας.

ΠΕΡΙ ΑΓΓΕΛΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΑΥΤΩΝ

Ἐκτός τοῦ σύμπαντος καὶ τῶν ὄντων τὰ ὅποια εἰμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τὰ ὅποια δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, αὐτὰ νὰ ψαύσωμεν διὰ τῶν χειρῶν μας, διότι εἶναι καθαρὰ πνεύματα καὶ ζῶσιν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πνευμάτων. Τὰ ὄντα ταῦτα εἶναι οἱ Ἀγγελοὶ.

Εἰς τὰ πλάσματα ὑπάρχει διαβάθμισις συνεχῆς καὶ θυμασία, μία μεγάλη κλίμαξ ἢ ὅποια ὀδηγεῖ μέχρι τοῦ Θεοῦ. Ἐχομεν τὰ τρία βασίλεια τῆς φύσεως: τὸν κόσμον τῶν ὀρυκτῶν, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει θαιμιασίας ωραιότητας, ἀλλὰ δὲν ἔχει ζωὴν· εἶναι ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς κλίμακος τῶν ὄντων· τὸν φυσικὸν κόσμον μετὰ τὴν ἐκπληκτικὴν ποικιλίαν τῶν φυτῶν, τῶν ἀνθῶν, τῶν καρπῶν, ὁ ὁποῖος σχηματίζει τὴν δευτέραν βαθμίδα· τὸν ζωϊκὸν κόσμον, μετὰ τὰ ἄπειρα σχήματα τῶν ὄντων, τὰ ὅποια ζοῦν, αἰσθάνονται καὶ κινοῦνται ὀδηγούμενα ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μίαν ἄλλην βαθμίδα τῆς κλίμακος.

Ἀνώτερον ὅλων αὐτῶν εὐρίσκεται ὁ ἄνθρωπος. Οὗτος εἶναι λογικὸς, πεποικισμένος διὰ ψυχῆς λογικῆς καὶ ἐλευθέρως. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς ὁρατῆς κτίσεως. Ἡ πίστις ἔπειτα μᾶς κἀμινε γνωστὰ ἄλλα ὄντα, ἄλλα κτίσματα ἀνώτερα ἀκόμη τοῦ ἀνθρώπου, μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν ἐνσώματον κόσμον, ἀλλ' εἰς τὸν τῶν καθαρῶν πνευμάτων. Καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἶναι πνεῦμα, ἀλλ' εἶναι ἡνωμένη μετὰ τοῦ σώματος καὶ ἐκτελεῖ τὰ ἔργα αὐτῆς διὰ τοῦ σώματος, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐσχηματισμένος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος. Ἐνῷ οἱ ἄγγελοι δὲν ἔχουσι σῶμα καὶ ἐνεργοῦσι καὶ ἐννοοῦσι χωρὶς ἀνάγκης τινὸς αἰσθητῶν πραγμάτων. Ἡ φύσις αὐτῶν εἶναι ἀπείρως ἀνωτέρα τῆς τῶν ἀνθρώπων· εἰς τὴν κλίμακα τῶν ὄντων οὗτοι εἶναι οἱ πλησιέστεροι πρὸς τὸν Θεόν.

Θὰ μὲ ἐρωτήσετε διατὶ ἀφοῦ εἶναι ὄντα ἀόρατα, καθαρὰ πνεύματα, ζωγραφίζονται καὶ παριστάνονται ὑπὸ μορφῆς ἀνθρωπίνους; Τοῦτο γίνεται διὰ νὰ μᾶς διευκολύνῃ τὸν τρόπον τοῦ νὰ φαντασθῶμεν τοὺς ἀγγέλους καὶ τοῦ νὰ ὁμιλῶμεν περὶ αὐτῶν. Ἐπειδὴ ἡμεῖς εἴμεθα ἐσχηματισμένοι ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν καλῶς τί εἶναι πνεῦμα.

Διὰ τῶν εἰκόνων δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν καὶ νὰ φαντασθῶμεν εὐκολώτερον τί εἶναι οἱ ἄγγελοι, τὴν εὐφυΐαν, τὴν καθαρότητα, τὸ ἀξίωμα καὶ διακονίαν αὐτῶν.

Οἱ ἄγγελοι εἶναι καὶ εἰκόνες τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἔχει εἶπει καὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅτι ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα αὐτοῦ. Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἔχει γίνεαι κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' οἱ ἄγγελοι καθαρὰ πνεύματα, εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἀκόμη ἀνωτέρα, εὐγενεστέρα καὶ ἐξοχωτέρα.

Ἡ λέξις ἄγγελος σημαίνει ἀγγελιαφόρος. Πράγματι οἱ

ἄγγελοι εἶναι ὡς τιμητικὴ αὐλὴ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Θεὸς χρησιμοποιεῖ αὐτοὺς καὶ διὰ πολλὰς ἄλλας ἀπασχολήσεις· εἶναι ὡς λειτουργοὶ καὶ ὑπηρεταὶ τῆς Θείας Προνοίας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὅπως ἔχομεν μάθει ἤδη εἶναι φύλακες ἡμῶν. Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καλύτερον τὴν ἀλήθειαν ταύτην, θὰ ἀναφέρω γεγονότα τινὰ ἐκ τῆς Ἀγ. Γραφῆς, τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ τὰ ὅποια ἀποδεικνύουν τὴν διακονίαν τῶν ἀγγέλων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὡς φυλάκων αὐτῶν καὶ ὡς ἀγγελιαφόρων.

Γνωρίζετε ὅτι ὁ Ἀβραὰμ ὑπῆρξεν ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ γίνῃ ὁ γενάρχης τοῦ Ἑβραϊκοῦ Λαοῦ. Οὗτος εἶχε διατηρηθῇ δίκαιος ἐν μέσῳ τῶν συμπατριωτῶν του οἵτινες εἶχον ἐκκλίνει εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων καὶ ὁ Θεὸς διέταξεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ καὶ νὰ μετακινηθῇ εἰς τὴν γῆν Χαναὰν τὴν λεγομένην Παλαιστίνην, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ ἔκαμινεν αὐτὸν ἀρχηγὸν ἐνὸς μεγάλου λαοῦ, καὶ ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ ἐγεννᾶτο ἐκ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἀβραὰμ ἐμφανίζονται πολλάκις οἱ ἄγγελοι οἵτινες ἔρχονται διὰ νὰ κομίσωσιν εἰς αὐτὸν παραγγελίας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἀφορώσας τὴν οἰκιακὴν αὐτοῦ ζωὴν. Εἰς ἄγγελος ἐφανερώσεν εἰς τὸν Ἀβραὰμ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τὴν προσεχὴ καταστροφὴν τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων, καὶ ἄγγελος ἀκόμη διέσωσε τὸν Ἰσαὰκ ἀπὸ τὴν θυσίαν. Ὁ Θεὸς διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπακοὴν τοῦ Ἀβραὰμ διέταξεν αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰσαὰκ. Καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἦτο ἕτοιμος νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν ἐκείνην, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι κατέστρεφεν εἰς μίαν στιγμὴν τὰς θείας ἐπαγγελίας τὰς τοσάκας ἐπαναληφθείσας εἰς αὐτόν. Ἐλθὼν ὅθεν εἰς τὸν ὑποδειχθέντα εἰς αὐτὸν τόπον, ὁ Ἀβραὰμ ἔθηκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θυσίας καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ θυσιάσῃ αὐτόν, ὅτε ἐνεφανίσθη ἄγγελος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς ἀπὸ τοῦ νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱόν. Ὁ Θεὸς εὐηρεστήθη ἐκ τῆς καλῆς θελήσεως καὶ τῆς τελείας ὑπακοῆς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ διὰ τοῦ ἀγγέλου ἐπεβεβαίωσεν εἰς αὐτὸν τὰς προηγουμένας ἐπαγγελίας.

Ὁ Λῶτ, ἀνεψιὸς τοῦ Ἀβραὰμ, ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν Χαναὰν, ἀποκατεστάθη εἰς τὰ Σόδομα. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἶχον πληθυνθῇ αἱ ἀνομίαι καὶ αἱ ἀμαρτίαι καὶ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ, διασώζων μόνον τὸν Λῶτ καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπέστειλε δύο ἀγγέλους ὑπὸ μορφήν ἀνδρωπίνην. Ὁ Λῶτ εἶδεν αὐτοὺς εἰς τὴν θύραν τῆς πόλεως καὶ συνηθισμένος νὰ φέρεται φιλοξενῶς πρὸς τοὺς ταξειδιώτας προσέφερεν ἄσπλον εἰς αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.

Οἱ ἄγγελοι ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν καὶ εἰδοποίησαν τὸν Λῶτ νὰ σωθῇ μετὰ τῶν οἰκείων του, διότι εἶχε φθάσει ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν Σοδόμων καὶ προέτρεψαν αὐτὸν νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησιν, ὑποδείξαντες εἰς αὐτὸν τὸ ὅρος ὅπου ἔδει νὰ ἀποκατασταθῇ. Ἐνῷ ἡ οἰκογένεια ἐπορεύετο ἐκεῖ, τὸ Σόδομα καὶ Γόμορα καὶ αἱ ἄλλαι πόλεις κατεστράφησαν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης ἔχομεν τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς ἀγγέλου ὡς ἀγγελιαφόρου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ζαχαρίαν, τὸν πατέρα Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὁ Ζαχαρίας ἦτο Ἱερεὺς ἐν τῷ ναῷ. Καὶ μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἔκαμινε τὴν σειρὰν αὐτοῦ ὡς ἐφημέριος, κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἦλθεν ἡ σειρὰ του νὰ θυμιάσῃ. Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λα-

οὐ προσήχκετο κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θυμιάματος. Καὶ ἐφρα-
νίζεται εἰς αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου. Ὁ Ζαχαρίας ἰδὼν τοῦ-
τον ἐταράχθη, ἀλλ' ὁ ἄγγελος ἐνεθάρρυνεν αὐτόν, ἀναγγέ-
λας εἰς αὐτόν μετὰ τοῦτο τὴν γέννησιν τοῦ Ἰωάννου καὶ τὴν
θείαν ἀποστολὴν αὐτοῦ τοῦ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν
ἄφιξιν τοῦ Σωτῆρος. Ὁ Ζαχαρίας ἔμεινεν ἀμφιβόλλων.
Καὶ ὁ ἄγγελος εἶπεν: «Ἐγὼ εἰμὶ Γαβριὴλ ὁ παριστάμενος
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπεστάλην διὰ νὰ λαλήσω πρὸς σέ
καὶ νὰ εὐαγγελίσω ταῦτα. Καὶ ἰδοὺ θέλεις εἰσθαι σιωπῶν
καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃς ἕως τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θέ-
λουσι γείνει ταῦτα, τοῦτέστιν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως
τοῦ Ἰωάννου.» Ὁ Ζαχαρίας ἔμεινε πρᾶγματι ἄφωνος μέχρι
τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Προδρόμου, ὅτε λυθείσης
τῆς ἡλώσεως αὐτοῦ, ἔψαλλε τὴν προφητικὴν ᾠδὴν «Εὐλο-
γητὸς Κύριος...»

Εἶναι ἐπίσης ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὅστις εὐαγγελίσθη εἰς
τὴν Μαρίαν τὴν θείαν μητρότητα αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ὀφείλο-
μεν νὰ μάθωμεν νὰ ἔχωμεν μεγάλην πεποίθησιν καὶ ἐμπιστο-
σύνην εἰς τὸν ἄγγελον τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔθηκεν ὡς φύλα-
κα ἡμῶν.

Γνωρίζομεν ἤδη τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγγέλων. Δὲν ἔμεινον
ὅμως δυστυχῶς πάντες πιστοὶ εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἔν μέρους
αὐτῶν ἐστασίασε κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁμαρτία τῆς ὑπερη-
φανείας καὶ τῆς ἐπάρσεως ᾤθησεν αὐτοὺς νὰ στασιασῶσι
καὶ νὰ γίνωσιν ἄξιοι τρομεροῦ τέλους. Ἐνῷ ὥφειλον νὰ εἴ-
ναι οἱ λειτουργοὶ καὶ διάκονοι τοῦ Κυρίου παρ' ἀνθρώπους,
ἔγιναν τοῦναντίον οἱ ἐχθροὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀγγελιαφόροι
τοῦ κακοῦ, διότι μισοῦσι τὸν Θεὸν καὶ δὲν θέλουσι νὰ ἀγα-
πᾷ καὶ ὑπηρετῇ αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἱστορία τῆς πτώσε-
ως τῶν πρωτοπλάστων εἶναι ἀπόδειξις πολὺ ὁδυνηρὰ δι' ἡ-
μᾶς, τοῦ ἔργου τῶν δαιμόνων, οἵτινες ζητοῦσι νὰ καταστρέ-
ψωσιν ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς συμπαρασύρῳσι μετ' αὐτῶν εἰς τὴν
κόλασιν.

Οἱ δαίμονες μᾶς ἐπιτίθενται διὰ τῶν πειρασμῶν τοὺς
ὁποίους ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν
πίστιν ἡμῶν. Δυνάμεθα ὅμως νὰ ἐλευθερωνώμεθα ἀπὸ τοὺς
πειρασμοὺς τῆς ἐπαγρυπνήσεως, διὰ τῆς φρονήσεως καὶ
διὰ τῆς προσευχῆς μας τῆς θερμῆς πάντοτε καὶ εὐλοκρινούσας.
Ἐπὶ τέλους ἃς ἐνθυμώμεθα τὸν πειρασμὸν τοῦ Ἰησοῦ ὑπὸ
τοῦ δαίμονος μετὰ τὴν τεσσαρακονήμερον νηστείαν ὡς καὶ
τοὺς φρικτοὺς πειρασμοὺς τοῦ Ἰώβ.

Συστήσατε τὸν «Ὁρθόδοξον Πα-
ρατηρητὴν» εἰς τοὺς φίλους σας.
Παρακαλέσατέ τους νὰ τὸν διαβά-
ζουν τακτικῶς. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ
ἄσκει μέγιστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς
ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΞ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΔΩΡΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΙΑΝ ΤΟΥ ΘΥΓΑΤΕΡΑ Ε . . .

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ Δ. Γ. Β.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Κόρη μου:

Μίσει τὴν ὑπερηφάνειαν ἢ ὁποία εἶνε ἡ πρώτη καὶ με-
γάλη κακία, καὶ ἡ ὁποία τὸν ποτε Ἀρχάγγελον μετέβαλεν
εἰς Σατανᾶν καὶ τὸν κατέρριψεν ὡς ἀστρατὴν ἐκ τοῦ οὐρα-
νοῦ εἰς τὴν γῆν. Καὶ ὑπερηφάνεια εἶνε ὅταν ὁ ἄνθρωπος
συλλάβῃ ἰδέαν ψευδῇ διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νομίξῃ ὅτι εἶνε
κάτι τι ὑψηλὸν καὶ ὅτι ἔξῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους,
ἐνῷ δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ ἐν μ η δ ε ν ἀπέναντι τοῦ Θε-
οῦ ὁ Ὅποιος εἶνε ὁ πρᾶγματι ὁ ψ η λ ὁ ς καὶ πάντοτε
ὁ π ᾱ ρ χ ω ν.

Ἀγάπα τὴν ταπείνωσιν· ἔχεις δὲ ταπείνωσιν ὅταν ὁμολο-
γῇς ὅτι ἡ θέσις σου ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψηλοῦ, εἶνε χα-
μηλὴ, εἶνε μηδαμινή. Ἐχεις ταπείνωσιν ὅταν ὁμολογῇς μὲ τὸ
στόμα καὶ μὲ τὴν καρδίαν ὅτι εἰς τὸν Πανάγαθον Θεὸν
χρεωστεῖς καὶ τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν νόησιν,
καί, ἐν γένει, πᾶν πνευματικὸν καὶ ὕλικόν ἀγαθόν. Ἐχεις
ταπείνωσιν ὅταν δὲν περιφρονῇς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους,
οὔτε κάμνεις σύγκρισιν διὰ νὰ εὕρῃς δῆθεν τὴν ὑπεροχὴν
σου. Ἐχεις τέλος ταπείνωσιν ὅταν εἰσαι ὑποτεταγμένη εἰς
τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸν Νόμον τῆς
Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης.

Ἀγάπα τὴν πραότητα καὶ ἀπόκτησον αὐτήν. Καὶ ἔχει
πραότητα ἡ ψυχὴ σου ὅταν δὲν ταράσσεται καὶ ὅταν ἀκόμη
ἀδικῇται, οὐδὲ ἀποδίδει κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλ' ἀπεναντί-
ας ἀγαθὸν ἀντὶ κακοῦ.

Μὴ θυμὸν δι' ἀδικίας αἱ ὁποῖαι σοῦ γίνονται καὶ μά-
λιστα δι' ἀνάξια λόγου ἀδικήματα.

Ἀγάπα τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εἰρήνην.

Ἀπόφευγε πάντα λόγον σαπρόν, πᾶσαν φιλονεικίαν, πᾶ-
σαν κακὴν συναναστροφὴν καὶ, ἐν γένει, πᾶν μάταιον τοῦ
κόσμου.

Ἀπόφευγε τὴν ἐπικατάρaton πολυτέλειαν, καὶ ἀγάπησον
τὴν ἀπλότητα. Ἀγάπα τὸν στολισμὸν τῆς ψυχῆς διὰ τοῦ ἐν-
δύματος τῆς ἀρετῆς.

Ἀγάπα τὴν ἐργασίαν καὶ μίσει τὴν ἀργίαν, ἢ ὁποία εἶ-
νε μήτηρ κακίας.

Ἀγάπα τὴν οἰκονομίαν καὶ μίσει τὴν ἀσωτείαν.

Μὴ παραλείπῃς τὰ θερησκευτικὰ σου καθήκοντα. Νὰ με-
ταβαίνεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ συμπροσεύχῃς μετὰ τῶν
ἄλλων ἀνθρώπων, νὰ ἀκούῃς καὶ νὰ ἐντυπώνῃς τὸν Θεῖον
Λόγον, καὶ νὰ κοινωνῇς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὅταν
δὲν ἔχῃς ἐμπόδιον.

Δ. Γ. Β.

ΕΙΡΗΝΗ! ΕΙΡΗΝΗ! ΕΙΡΗΝΗ!

Ἄπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς αἵματοβαμμένης γῆς ὑψώνεται ὀλοζώντανος ὁ ἀνθρώπινος πόνος. Αἵματα, δάκρυα, πληγὲς ἀγιατρευτές, ὄνειρα σθυσμένα, σπαραγμένες καρδιές, ὑψώνονται ὅλες πρὸς Ἑσένα.

Ἄκου τὸν θρῆνο τ' ὀρφανοῦ, τῆς χήρας τὸν στόνο, τοῦ πληγωμένου τ' ἀγομαχητό, τῆς Ἐκκλησιᾶς τὴν κτέλειωτη τὴ λειτουργία, τοῦ τραγουδιοῦ τὸν ἦχο ποὺ γινε κλάμμα καὶ παράπονο καὶ στεναγμός.

Ἄκουσέ τον Σὺ ποὺ γνώρισες τὸν πόνο τὸν ἀνθρώπινο καὶ τὴν ἀνθρώπινη ζωή.

Εἶνε τὰ γενέθλιά Σου σήμερα. Ὁ ὕμνος τῶν Ἁγγέλων ἀντηχεῖ καὶ πάλι στὴν ἀστροφώτιστη τὴ νύχτα, στὴν ἡλιόλουστη τὴ μέρα, στὸ ἄπειρο τὸ γαλανό.

Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!

Στὴν ἄκρη ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔρριξε ἡ ὀργή σου γελᾷ ὁ Σατανᾶς . . . Τ' ἀκοῦς τὸ γέλοιο αὐτὸ ποὺ φέρνει τὴ φρίκη καὶ τὸν τρόπο κι' ἐνώνεται μὲ τὸν θόγγο καὶ μὲ τὸ λυγμὸ τῶν πληγωμένων; Βλέπεις τὸ σκότος ποὺ θριαμβεύει, τὴν κατάρρα ποὺ κυριαρχεῖ, τὸν Ἐωσφόρο ποὺ ὑψώνεται πρὸς τᾶστρα, ποὺ περπατεῖ στοὺς λίθους τοὺς πυρίνους, ποὺ στολίζεται μὲ τὰ πολύχρωμα τῆς νίκης δπλα;

Κύτταξε! Ἡ χώρα αὐτὴ ἡ ἐρειπωμένη εἶνε ἡ χώρα ἡ παλῆα τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῆς ἀγάπης. Εἶνε ἡ χώρα ἡ γεμάτη ἀπὸ Ἐκκλησιᾶς, ποὺ τῆς γωνιές τῶν δρόμων τῆς ἐστόλιζε ὁ ἀνθοστόλιστος Ἑσταυρωμένος.

Ἡ χώρα ἡ πλούσια καὶ ἡ εὐτυχισμένη, ποὺ τῆς κιθάρας ὁ σκοπὸς ἀνέβαινε στὰ ὕψη, καὶ μὲ τοῦ ἀρμονίου τοὺς ὀλόγλυκους τοὺς ὕμνους ἐνωμένος, λιθανωτὸς αἰώνιος πρὸς τὸν αἰώνιον Δημιουργόν, Σοῦ τραγουδοῦσε διαρκῶς τὸν ὕμνο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἡ χώρα ποὺ τῆς εἶχες δώση ἄφθονα, τῶν Ἑσπερίδων τὰ χρυσὰ τὰ μῆλα, καὶ τῆς ἐληᾶς τὸν πέπειρο καρπὸ.

Κύτταξε! Τὴν ἔκανε ἀγνώριστη τὸ αἶμα, καὶ ἡ φωτιά τῆς ἔκαψε τὰ σωθικά. Γκρεμίστηκαν ἡ Ἐκκλησιές, θεθλωμένοι πέσαν οἱ Ἑσταυρωμένοι, τὰ περιβόλια, οἱ ἐλαιῶνες καὶ τ' ἀμπέλια γινῆκαν στάχτη καὶ καπνός, τὰ μέγαρά κι' ἡ καλυθοῦλες ἔγειναν συντρίμια, κι' οἱ δρόμοι τῆς ἐβγάλανε χορτάρια.

Κι' ὁ Σατανᾶς γελᾷ σαρκαστικά . . .

Κύτταξε! Εἶνε ἡ χώρα ἡ ὀλόλευκη αὐτὴ, μὲ τὰ θεώρατα καμπαναριὰ καὶ μὲ τῶν Ἐκκλησιῶν τοὺς τρολλοὺς τοὺς ὀλόχρυσους.

Εἶνε ὁ τόπος μὲ τοὺς κάμπους τοὺς ἀτέλειωτους ποὺ τὸ σιτάρι χρύσιζε τὴ γῆ καὶ σκόρπιζε παντοῦ τὴν εὐλογία.

Ὁ τρόμος τώρα βασιλεύει ἐδῶ.

Νεκρώθηκαν τὰ στόματα ποὺ Σὲ ὕμνοῦσαν, κουρέλια ἔγιναν ἡ χρυσὲς στολές, παπάδες καὶ χοροὶ τῶν Ἐκκλησιῶν σὲ ξένους τόπους διακονοῦν, τῆς περασμένης δόξης νοσταλγοί.

Ἄκου πῶς πέφτουν τὰ κορμιὰ μὲ τὸ μολύβι τοῦ ὀλέθρου, πῶς σπαρταροῦν ἡ ματωμένες ἡ καρδιές, πῶς ἀντηχεῖ παντοῦ τὸ μοιρολόγι, κι' ὁ Σατανᾶς γελᾷ σαρκαστικά . . .

Κύττα παντοῦ καὶ κλάψε . . . ὅπως στὴ Βηθανία τὴν παλῆα, ἀπ' ὅξω ἀπὸ τὸ μνήμα τοῦ ἀγαπημένου. Κλάψε τῆς γῆς μας τὸ κατάντημα καὶ τῆς ζωῆς μας τ' ὀλοζώντανο μαρτύριο.

Κι' ἀνέβα! Ἀνέβα πεῖδ ψηλά, κι' ἀπὸ τοὺς ἥλιους κι' ἀπὸ τᾶστρα, κι' ἀπὸ τοὺς αἰθέρας, στηλῶς ἀκλόνητο τὸ θεανθρώπινο κορμὶ πρὸς τοὺς ἀνέμους καὶ πρὸς τῶν στοιχείων τὴ μανία, καὶ πρόσταξε τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ: «Ἐγὼ σοὶ ἐπιτάσσω.» Κι' ὁ Σατανᾶς θὰ γκρεμισθῇ στὰ σκοτεινὰ . . .

Ἄς ἀντηχήσῃ πάλι τὸ τραγοῦδι. Σκόρπισ' ὀλόγυρά μας τὴ χαρά, καὶ τὴν εἰρήνη φέρε μας καὶ πάλι. Πάρε τὴν πίκρα τοῦ νεροῦ καὶ κάμε τὴν ὀλόγλυκο κρασί καὶ πάλι, καὶ διῶξε τὸ σκοτάδι τὸ φριχτὸ ἀπὸ τὸν πονεμένο μας πλανήτη. Σκόρπισε φῶς, σκόρπισε φῶς, καλὲ κι' ἀγαπημένε Ναζωραῖε, κι' ἄς τραγουδήσουν θριαμβευτικά ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ τῆς Βηθλεὲμ τὴ φάτνη, οἱ ἄγγελοι μὲ τὰ χρυσὰ φτερά, ἐν ἡχῷ σάλπιγγος ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ . . .

Δόξα στὸν μόνον, τὸν αἰώνιον Δημιουργόν, εἰρήνη στὴν φτωχὴ τὴν οἰκουμένη.

ΠΑΝ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Ἱερεὺς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

« Α Γ Α Π Η Κ Α Ι Ζ Ω Η »

ΣΤΑΥΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Ἐξω ἀπὸ τὴν ἀπεπατημένην ὁδὸν μὲ τρόπον ἐλκυστικὸν καὶ τρωτοφανῇ δι' ἐκδόσεις θεησκευτικὰς, εἶνε γραμμένον τὸ ὡς ἔνω βιβλίον τοῦ ἐριτίμου κ. Σταύρου Α. Νικολαΐδου, τελειοδικτοῦ τῆς Θεολογίας καὶ τῶν Νομικῶν. Ὁ διερχόμενος τὰς ὠραιοτυπωμένας 170 σελίδας τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ εἰς ἐκλαϊκευμένας ἐννοίας ἔργον μὲ τὰς 20 θεησκευτικὰς εἰκόνας διασώζων καλλιτεχνῶν, δὲν δύναται παρὰ νὰ δοκιμῇ στιγμᾶς ἐκτάκτου εὐφροσύνης.

Ἡ γλῶσσα τοῦ βιβλίου εἶναι ρέουσα, αἱ προτάσεις μικραὶ, τὸ ὅφος ἀπλοῦν, διότι εἶνε χαριεῖς ὁ κάλαμος τοῦ συγγραφέως ὁ ὁποῖος, ἄλλως τε, ἐκόσμιε καὶ κοσμεῖ μέχρι σήμερον, παρ' ὅλας τὰς ἀσχολίας του, τὰς στήλας σοβαρῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ διδάσκαλοι, οἱ Ἱερεῖς, κάθε φιλαναγνώστης καὶ γενικῶς κάθε ὁμογενὲς οἰκογένεια, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσουν τὸ χρησιμώτατον αὐτὸ βιβλίον.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνωσα ἐπανειλημμένως τὸ κύριον ἄρθρον τῆς 23ης Ὀκτωβρίου, ἔτι περισσότερον τὰ ἐν αὐτῷ ἔξ ἐρωτήματα, πού πρέπει νὰ τὰ κορινθίζωμεν καὶ νὰ τὰ βλέπωμεν εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ εἰς τὸν κοινῶνά μας διὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην ὅπως μελετῶμεν τὰς Γραφάς, κατ' ἔξοχην δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, πού εἶναι τρόπον τινὰ μία φωτογραφία τοῦ Κυρίου ἡμῶν τῶν ὅσα ἐδίδαξεν, ἔπραξε καὶ ἔπαθε πρὸς χάριν ὁλῶν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἀνδρέας ἤκουσε παρὰ τοῦ Ἰωάννου περὶ Χριστοῦ καὶ ἐπίστευσε. Ἐξ ἀγάπης τρέχει πρὸς τὸν Πέτρον διὰ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν μᾶλλον χαρμύσσονον ἀγγελίαν εἰς πάντα Ἰουδαῖον, «εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν» καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν Χριστόν. Ἐπίσης ὁ Φίλιππος ἐξ ἀγάπης κινούμενος εὐρίσκει τὸν Ναθαναὴλ καὶ τῷ λέγει: «Ὁν ἔγραψε Μωϋσῆς καὶ προφῆται εὐρήκαμεν Ἰησοῦν . . . τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.»

Ὁ ἀληθινὸς καὶ μὴ κατ' ὄνομα Χριστιανὸς κατέχεται ἀπὸ τὸν πόθον νὰ βλέπῃ καὶ τοὺς ἀδελφούς του νὰ μελετοῦν τὰς Γραφάς διὰ νὰ γίνουν συμμετοχοὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ χαρᾶς, ἀκόμη καὶ ἐκείνους πού τὸν ἐλύπησαν ἢ τὸν ἐχθρεύοντα. Ἡ πολυπληθὴς Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας ἰδρῦθη ἀπὸ ἰδιώτας Χριστιανούς.

Ἐκ τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐφόρεσε τὴν σάρκα μας, κατ' ὅλα ὅμοιος μὲ ἡμᾶς, ἐκτὸς ἁμαρτίας, καὶ ἐπὶ τέλους πρὸς χάριν μας ἐδέχθη τὸ πικρὸν ποτήριον ἐμπαιγμῶν καὶ βασανιστηρίων ψυχῆς καὶ σώματος καὶ ὑπέστη τὴν τραγωδίαν τοῦ Γολγοθᾶ, φορῶν καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον. Ὑπέφερε δὲ πάντα ταῦτα πρὸς αἰώνιον σωτηρίαν μας, χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. Τί θ' ἀνταποδώσωμεν ὅμως πρὸς τὸν μοναδικὸν μας εὐεργέτην, τὸν αἴτιον αἰωνίου σωτηρίας μας, λαβόντα τὴν θέσιν μας ἐν τῷ Σταυρῷ ὅπως μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς αἰωνίους θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας. Οὔτε πατήρ, οὔτε μήτηρ ἢ ἐρώμενα πρόσσωπα ἠγάπησάν ποτε ὁσον ὁ Κύριος. Ἀτενίζει πάντοτε πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο πού θὰ ἴδῃ τὸν ἄσπτον υἱὸν ἐπιστρέφοντα εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, διὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, διὰ νὰ χάρῃ καὶ εὐφρανθῇ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἀπολωλὸτος υἱοῦ.

Τὸ ἴδιον ζητεῖ ὁ Κύριος παρ' ἡμῶν ὅλων: νὰ ἀφῆσωμεν τὴν μαορίαν καὶ τὴν ἀφροσύνην τοῦ κόσμου τούτου καὶ νὰ ζήσωμεν κατὰ Θεὸν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μας ἐν ἀγάπῃ, ἐνισχυόμενοι εἰς τὴν νέαν ζωὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην καὶ νὰ ἔχωμεν ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Κυρίου, ὅστις μᾶς ὁμιλεῖ διὰ τῶν Γραφῶν. Ἀντιστοιχοῦν αἱ Γραφαὶ πρὸς τὸν δέκτην τοῦ τηλεφώνου. Ὁ Κύριος μᾶς τηλεφωνεῖ, μᾶς ὁμιλεῖ. Ἡμεῖς τὸν ἀκοῶμεθα μὲ τὸν δέκτην Του, τὰς Γραφάς δηλ., καὶ μάλιστα τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ πίστις ὅμως διὰ νὰ εἶναι πάντοτε ζῶσα πίστις, σταθερά, διαρκής, δεικνυμένη ἐξ ἔργων ἀγαθῶν, ἀνάγκη νὰ ἐπιβοηθῇται διὰ καθημερινῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν, ὅπως ἐκτρέφεται καὶ τὸ σῶμα διὰ καθημερινῆς τροφῆς. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱερεῖς μας θεομῶς προτρέπουν τὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος εἰς ἀνάγνωσιν τῶν Γραφῶν. Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς προτροπῆς αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην τοῦ θησαυ-

ροῦ τούτου καὶ ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἀπόκτησίν του, διότι εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ μάχαιρα τοῦ Πνεύματος, μοναδικὸν ὄπλον εἰς ἅμυναν. Ἄλλ' οἱ περισσότεροι κατοικοῦμεν μακρὰν τῶν πρωτευουσῶν ὅπου ὑπάρχουν βιβλιοπωλεῖα τῶν Γραφῶν, ὁ δὲ πόθος ἐξαμιμῆται καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ ἱερέως θὰ ματαιωθῇ. Θὰ ἦτο λοιπὸν ὁ μᾶλλον θεάρεστος νεωτερισμὸς, ἐξυπηρετικὸς τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἐὰν μὲζ μὲ τὰ κηρία καθιερωθῇ καὶ ἡ πώλησις τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἐπὶ τῶν παγκαρίων πάσης Ἐκκλησίας. Δεύτερος νεωτερισμὸς ἐξ ἴσου θεάρεστος: Οἱ ἐξομολογηταὶ νὰ ἐρωτοῦν ὅλους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἐὰν ἀναγινώσκουν τὸ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Ἡ ἄγνοια τοῦ Εὐαγγελίου ἐγέννησε τὰς αἱρέσεις», ἐπομένως καὶ τὰς διαιρέσεις. Εἶναι παρατηρημένον ὅτι μεγάλη ἀπόστασις χωρίζει τοὺς μελετητὰς τῶν Γραφῶν ἀπὸ τοὺς ἀδιαφοροῦντας, ὅλον τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος. Εἶνε ἀδύνατον εἰς πάντα ἄνθρωπον νὰ ἀναγεννηθῇ διὰ τῆς ἰδίας του δυνάμεως, εἰμὴ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ θεοῦ λόγου. «Δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν» (Ἰωάν. Κεφ. 3, ἐδ. 3). Φρόνημα ἐσφαλμένον, αἰσθημα ἁμαρτωλὸν ἢ προᾶξις ἰδιοτελῆς, ἐπιθυμίαι κακαὶ ἐλέγχονται ἀπὸ τὰς Γραφάς καὶ ἀπαῖ καὶ δις καὶ πολλάκις. Τὰ πάντα παρίστανται γυμνά καὶ τετραχηλισμένα. Οὐδὲν βιβλίον κατέχει τοιαῦτα προσόντα, τοιαύτην ἐλεγκτικὴν δύναμιν, τοιαύτην θειότητα.

Haverhill, Mass.

M. B.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εἶναι τονισμένον εἰς τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν μὲ Εὐρωπαϊκὴν παρασημαντικὴν. Ἐνηρμοισμένον διὰ τετραφωνίαν καὶ Μουσικὸν Ὅργανον, Ἀρμόνιον ἢ Πιάνο. Περιέχει ὅλην τὴν Λειτουργίαν, τὰ ψαλλόμενα ὑπὸ τῆς χορωδίας καὶ εὐχὰς καὶ αἰτήσεις τοῦ Ἱερέως. Περιλαμβάνει μίαν Λειτουργίαν διὰ τὰς Κυριακάς καὶ μεγάλας Ἑορτὰς καὶ ἄλλην συντομωτέραν διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ τὰς Καθημερινάς. Εἶναι λίαν εὐχρηστον καὶ ἡ τιμὴ του ἐκανονίσθη εἰς μόνον 75 σέντς πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων ἐκδόσεως καὶ βιβλιοδετήσεως.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ

τὸ νέον τοῦτο Μουσικὸν Βιβλίον διὰ τὰς Ἐκκλησίας, τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ τὰ σπῖτια.

Ἀπευθυνθεῖτε:

Supreme Educational Board, Greek Archdiocese
25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ

ΑΣ υποδεχθώμεν με πίστιν και με χαρὰν ἁγίαν τὸ Θεῖον Βρέφος ποῦ ἐγεννήθη εἰς τῆς Βηθλεὲμ τὴν φάτνην. Οἱ παλμοὶ τῶν καρδιῶν μας ἄς ἀποτελέσουν παιδρὸν συνηρισμὸν με τοὺς κώδωνας τῶν Ἱερῶν Ναῶν. Ἡ μεγάλη Ἑορτή, ἡ Ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἦλθε καὶ ἡ γλυκυτάτη προσφώνησις τῶν ἀγγέλων ἀναμιγνύεται εἰς τῶν ποιμένων καὶ τῶν Μάγων τοὺς χαιρετισμούς. Εἰς τὴν Μεγάλην καὶ Μυστηριώδη γένναν ἄς συμβάλωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ἡθικῆς μας ἀναγεννήσεως. Καὶ εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὸ φῶς ποῦ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὴν φάτνην ἡ ὁποία περιέλαβε τὸν «ἀχώρητον», ἄς μὴ ἀποτελέσωμεν σκιῶδη σώματα ἢ φυσιογνωμίας ψυχρὰς καὶ παγωμένας. Ἀπὸ τὴν Ἑορτὴν τῶν Ἑορτῶν ἄς ἀντλήσωμεν τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον. Μὴ μείνωμεν ξένοι πρὸς τὴν χαρὰν τῶν ποιμένων, τῶν Μάγων καὶ τὸς ἄλλων διὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἔρχομος τοῦ Θεοῦ Νηπίου εἰς τὸν κόσμον αὐτὸς ἦτο μὴ ἀπαρχὴ ἀναγεννήσεως. Μὲ ὅλους τοὺς ἄγνωστους Χριστιανούς—καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ καὶ σήμερον ἀκόμη—ἄς ἐπαναλάβωμεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας μας:—«Προσκυνοῦμεν σου τὴν γένναν, Χριστέ.»

ΔΙΑ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΜΑΣ

ΜΕ τὴν εἴσοδον τῶν μεγάλων Ἑορτῶν τῆς Χριστιανωσύνης, με τὴν ἔλευσιν τῶν χαρμωσύνων ἡμερῶν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, καλεῖται ὁ ὁμογενὴς κόσμος τῆς Ἀμερικῆς ὅπως τιμήσῃ τὸ περικλεῆς Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶνε ἡ Μήτηρ—Ἐκκλησία ὅπως τὸσον προσφυῶς ὀνομάζεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Φαναρίου, πρὸς τὴν ὁποίαν με τὴν ἀφοσίωσιν ἀποβλέπομεν ὅλοι μας καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπῆραν τὴν χαρὰν καὶ τὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τόσοι ἄλλοι λαοί. Γνωρίζομεν ὅτι οἱ ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς εἶνε γενναιοδωροὶ καὶ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι χωρὶς προτροπὰς, χωρὶς συστάσεις θὰ σπεύσουν κατὰ τὴν Ἀγίαν Ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν ἐνοριῶν των διὰ νὰ προσφέρουν τὰ δῶρά των πρὸς τὸν Γεννηθέντα Χριστὸν καὶ πρὸς τὸ Βαθυσέβαστον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ θρόνου τοῦ ὁποίου προκάζεται ὁ πολιδὸς Πατριάρχης Βενιαμίν. Ἡ σχετικὴ ἐγκύκλιος τῆς Σεβ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας εἶναι τόσο σαφὴς καὶ δὲν ἔχομεν οὐδὲ τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν ὅτι οἱ ὁμο-

γενεῖς τῆς Ἀμερικῆς θὰ δώσουν γενναίαν τὴν τιμητικὴν ἀρωγὴν των ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, ὅπως θὰ ὑποδειχθῇ τοῦτο πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐκ μέρους τῶν οἰκείων Ἱερατικῶν Προϊσταμένων.

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

ΑΝΗΛΘΕ λοιπὸν ὁ θαυσέβαστος Πρωθιεράρχης τῆς Τραπεζοῦντος ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν θρόνου. Ἀνῆλθεν εἰς τὸ μέγα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀξίωμα διὰ νὰ συνεχίσῃ καὶ ἀπὸ τῆς νέας ἐκείνης ὑψηλῆς ἐπάξεως τὸ εὐγενὲς καὶ ὠραῖον ἔργον τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ στρατιώτου. Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ὁμογένεια μετὰ πεποιθήσεως ἀποβλέπουν σήμερον πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ ἔκτακτα τῆς σοφίας καὶ τῆς συνέσεως προσόντα του, ἀναμένουν νὰ ἴδουν καὶ θὰ ἴδουν νέαν ἐποχὴν. Ἀπὸ τῆς ἀπληλαγμένους μικροτήτων, βλέπων τὰς γενικὰς μόνον γραμμάς, λιτός, λευκός καὶ ἐνάρετος κληρικός, προώρισται ὁ Ἀθηνῶν Χρυσάνθος νὰ λαμπρύνῃ, ὅπως καὶ ὁ αἰδίδιμος προκατοχὸς αὐτοῦ, τὸν Ἱερὸν Θρόνον τοῦ κλεινοῦ ἁστέως. Διὰ τῆς θερμουργοῦ δράσεως καὶ ἡθικῆς αὐτοῦ ἐπιβολῆς, ἀνομολογουμένης γενικῶς, θὰ δύναται εὐχερῶς νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν δυνατῶν του ὤμων τὸ νέον θαρὺ φορτίον καὶ θὰ δικαιώσῃ τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας στηρίζουν ἐπ' αὐτοῦ ὅλοι. Ὁ «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής», ἔμπλεως χαρᾶς, τῷ υποβάλλει τὰ εὐλικρινέστερα καὶ εὐλαθέστερα συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐκλογὴν του.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΑΣΦΑΛΩΣ εἶναι πολλὰ εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν χώραν αἱ Φιλανθρωπικαὶ Ὁργανώσεις, ποὺ φροντίζουν νὰ καταπολεμήσουν τὴν δυστυχίαν. Ἀλλ' ἴσως καμμία δὲν ἔχει νὰ ἐμφανίσῃ τόσην θετικὴν δράσιν εἰς τὸ σημεῖον τῆς πρακτικῆς βοηθείας ὅσην σημειοῖ εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ὁ Ε ρ υ θ ρ ὁ ς Σ τ α υ ρ ὁ ς. Ἰατρεῖα, Σταθμοὶ πρώτων βοηθειῶν, Νοσοκομεῖα κτλ. εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του, λειτουργοῦντα τελείως εἰς διαφόρους τόπους. Οἱ ὁμογενεῖς ἔχουν πλήρη γνῶσιν τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ προσέφερε καὶ προσφέρει ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ὅχι μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ πρὸ παντὸς ἐν Ἑλλάδι, ἰδιαίτερος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Δι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν διενεργηθεῖσαν ἐσχάτως ἐκστρατεῖαν πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου τῆς μεγάλης αὐτῆς Φιλανθρωπικῆς Ὁργανώσεως, ἐφάνη γενναιοδωρότατος, ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ πολλὰς περιφερείας. Ὁ ὁμογενὴς κόσμος ἀσφαλῶς γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὰς μεγάλας ἀγαθοεργούς Ὁργανώσεις ποὺ ἐργάζονται τόσο δραστηρίως.

ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

«Τοῦ δὲ Ἰησοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν· μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.

Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν.

Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσήφ υἱὸς Δαυῖδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἑστίν Ἁγίου.

Τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσης τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ στόματος τοῦ προφήτου λέγοντος·

Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,

Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.» Ματθ. Α'. 18.

Βαθ. Θ. Ζούδου

Είδ. Γραμμ. Α. Ε. Σ.

ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΧΟΛΙΚΟΝ
ΕΤΟΣ 1937 - 1938

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΟ ΚΟΠΙΩΔΕΣ ΕΡΓΟΝ

Ἡ κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος 1937-38 σημειωθείσα αὐξήσις Μαθητῶν, Σχολείων καὶ Διδασκάλων εἶναι καταφανὴς ἀπόδειξις τῆς ἐπιτυχοῦς ὁδήσεως, τὴν ὁποίαν ἔδωκε τὸ Ἀνώτ. Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκπαίδευσιν ἐν Ἀμερικῇ.

Δὲν ἐφείσθη κόπων καὶ μόχθων διὰ τὸ ἔργον τοῦτο. Μὲ ἐγκυκλίους καὶ ὁδηγίας πρὸς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων, τὰς Σχολικὰς Ἐπιτροπὰς καὶ τὸ Διδασκαλικὸν Προσωπικόν, δὲν ἔπαυσε τὸ Γραφεῖον τοῦ Τμήματος Ἐκπαίδευσως νὰ συνιστᾷ τὰ δέοντα εἰς πᾶσαν περίστασιν, νὰ ἐνισχύῃ ὅλους εἰς τὸ ἔργον των, νὰ δημιουργῇ ἐνθουσιασμοὺς καὶ νὰ ἀπονέμῃ ἐπαίνους, ἀλλὰ καὶ νὰ ψέγῃ ἐνίοτε, ἐπικαλούμενον οὕτω τῶν μὲν πρώτων τὴν ἀμέριστον συνεργασίαν, εἰς δὲ τοὺς Διδασκάλους ὑπομνησκὼν τὴν εὐορκον ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος αὐτῶν. Τὸν περισσότερον δὲ καιρὸν τὸ Γραφεῖον Ἐκπαίδευσως διαθέτει διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀναφέρομεν καὶ τὴν λεπτομέρειαν, ὅτι, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1937 μέχρι τοῦδε, ἦτοι ἐπὶ ἓν καὶ ἥμισυ ἔτος, ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦτο περὶ πονὶ Δύο χιλιάδες ἐπιστολῶν, εἰς τὰς ὁποίας δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ πρὸς τὰ Κοινοτικά Συμβούλια καὶ τοὺς Διδασκάλους ταχυδρομηθεῖσαι προσωπικαὶ ἐγκύκλιοι, ἀνελθούσαι εἰς 4,580.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΩΣ ΙΕΡΟΦΑΝΤΑΙ
ΚΑΙ ΕΘΝΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

᾽Ωμιλήσαμεν ἀνωτέρω περὶ προσοντούχων Διδασκάλων.

Προσοντούχοι θεωροῦνται, συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων οἱ ἔχοντες Δίπλωμα Πανεπιστημίων καὶ Θεολογικῶν Σχολῶν, Ἀπολυτήριον Ἱεροδιδασκαλείων, Διδασκαλείων, πλήρων Γυμνασίων (τετρατάξιων ἢ ἑξάταξιων), Λυκείων, Ἐμπορικῶν Σχολῶν, ἢ τοὐλάχιστον ἐνδεικτικὸν Βασ τάξεως Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου καὶ σὺν αὐτῷ Ἀπολυτήριον Γυμνασίου Ἀμερικανικοῦ.

Τόσον οἱ προαναφερθέντες 283 προσοντούχοι λαϊκοὶ διδάσκαλοι, ὅσον καὶ οἱ ὡς προσοντούχοι ἀναφερόμενοι 100 κληρικοὶ διδάσκαλοι ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν ἔγγραφα σπουδῶν των εἰς τι ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω Ἐκπαιδευτικὰ Καθιδρύματα.

Κατόπιν ἀποφάσεων ληφθεισῶν εἰς συνεδριάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, ἀνεγνωρίσθησαν ὡς προσοντούχοι καὶ μερικοὶ παλαιάμαχοι ἐν Ἀμερικῇ διδάσκαλοι, ἔχοντες καὶ τὸ προτέρημα τῆς Ἱεροσολιτικῆς, οἵτινες δύνανται νὰ ἐπιδείξωσι πολυετὴ διδασκαλικὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῇ βάσει σχετικῶν πιστοποιητικῶν τῶν Κοινοτήτων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπῆρξάν.

Αἱ σχέσεις τῶν Διδασκάλων μὲ τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον σφυρηλατοῦνται στενότερον ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Διότι βλέπουσιν, ὅτι ἐξυπηρετοῦνται ὑπ' αὐτοῦ. Ἦρχισαν νὰ κατανοῶσιν, ὅτι εἶναι δι' αὐτοὺς ἡ Ἀνωτάτη

Ἀρχή. Ἔχουσι τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον ὡς παρηγορίαν.

Οἱ Διδάσκαλοι—κατὰ μεγίστην ἀναλογίαν—συναισθάνονται ὅτι εἶναι ἐθναπόστολοι καὶ ἱεροφάνται τῆς ὥραιότερας ἰδεολογίας, ἥτις ἀφορᾷ τὴν κατοχύρωσιν τῆς φυλετικῆς μας ὑποστάσεως ἐν τῇ φιλοξένῳ ταύτῃ χώρᾳ.

Δὲν παύουσιν ὁμῶς καὶ νὰ παραπονῶνται διαρκῶς, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν, ἥτις παρατηρεῖται, ὡς λέγουσι, διὰ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν των.

Εἶναι, πράγματι, οἱ μόνοι βιοπαλαισταί, οἵτινες ἀμείβονται γλισχρότατα. Εἴμεθα ὁμῶς βέβαιοι, ὅτι, μὲ τὴν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν Κοινοτήτων μας, πρώτιστον μέλημα αὐτῶν θὰ εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀμοιβὴ τῶν Διδασκάλων καὶ ἡ καθιέρωσις τῆς δωδεκαμήνου πληρωμῆς των.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, θεωροῦμεν ἐπικαιρὸν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς Διδασκάλους μας, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐπιδίδονται καὶ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, διότι αἱ Κοινότητες προτιμῶσι πάντοτε ἓνα καλὸν Διδάσκαλον, προσφέροντα καὶ ἱεροψαλτικὰς ὑπηρεσίας, διὰ τὰς ὁποίας ἀμείβονται ἐκτάκτως.

ΟΙ «ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΜΑΘΗΤΩΝ»

Τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, συμφώνως μὲ σχετικὴν διάταξιν τοῦ Κανονισμοῦ του, ἀνέλαβε τὴν ἴδρυσιν Μαθητικῶν Συλλόγων ὑπὸ τὸν τίτλον «Παιδικὸς Σύλλογος Μαθητῶν», ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Οἱ Σύλλογοι οὗτοι θὰ λειτουργῶσιν ἐν ἐκάστῃ Κοινοτικῇ καὶ Σχολικῇ Ἑνορίᾳ αὐτῆς καὶ θὰ ἀπαρτίζονται ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων.

Σκοπὸς τοῦ «Παιδικοῦ Συλλόγου Μαθητῶν» θὰ εἶναι:

1) Ἀφοσίωσις τῶν μελῶν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου, τοῦ Κατηχητικοῦ τοιούτου καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

2) Καλλιέργεια καὶ ἀνάπτυξις γνωριμῶν κοινωνικῶν σχέσεων καὶ ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν Ἑλληνοπαίδων.

3) Ἀπόκτησις στοιχειωδῶν γνώσεων ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς διοικήσεως τῶν Κοινοτήτων, τῶν Σχολείων καὶ τῶν ὀργανώσεων.

Τὸ Καταστατικὸν τοῦ «Παιδικοῦ Συλλόγου Μαθητῶν» κατηρτίσθη καὶ ἀντίγραφα αὐτοῦ ἐταχυδρομήθησαν ἐγκαίρως πρὸς τὰ Κοινοτικά Συμβούλια καὶ τοὺς Διδασκάλους, πρὸς μελέτην καὶ ὑποβολὴν τῶν παρατηρήσεών των ἐπ' αὐτοῦ. Δὲν ἐπεδείχθη ὁμῶς τὸ πρέπον ἐκ μέρους των ἐνδιαφέρον, διότι ἐλαχίστας ἀπαντήσεις ἐλάβομεν. Αἱ ἐνέργειαι δὲ μὴ θὰ ἐξακολουθήσωσι κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος.

Ἀνὰ τὴν Νέαν Ἀγγλίαν ἤρχισεν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κ. Λ. Ἀθανασάτου ἡ διοργάνωσις Συνδέσμων τῶν Νέων.

ΟΙ ΑΠΟΡΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Ἄς σημειωθῇ προσέτι, ὅτι τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον ἤλθεν ἀρωγὸν καὶ οἰκονομικῶς εἰς ἀπόρους Διδασκάλους, οἵτινες δὲν εἶχον ποῦ ἄλλου νὰ εἰπωσι τὸν πόνον τῆς ψυχῆς των. Ἡ λεπτομέρεια δὲ αὕτη εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ πείσῃ τοὺς Διδασκάλους, ὅτι, ἐὰν εἶναι τακτικοὶ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ἐπιδομάτων των, θὰ συντελέσωσι καὶ εἰς τὴν ἀλληλοβοήθειάν των.

Οἱ ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ σπουδᾶσαντες, καί, ἀποφοιτήσαντες, ἐρχόμενοι ἤδη εἰς Ἀμερικὴν, κ. κ. Παναγ. Παπαγεωργίου καὶ Γεώργιος Τσούμας, καὶ διὴ δ δεύτερος, ἐπανειλημμένως ἠξιώθησαν τῆς οἰκονομικῆς ἐνι-

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΜΑΝΙΑΤΩΝ

Εἰς τὴν Λακωνίαν, τὴν γνωστὴν καὶ ὡς Μάνην, περιλαμβάνουσιν δὲ τὰ πρὸς Νότον καὶ Ἀνατολικῶς τῶν Καλαμῶν μέρη, ἐπικρατοῦν ἀκόμη τὰ ἐξῆς ἔθιμα, καίτοι ταῦτα, λόγῳ τῆς συχνῆς δι' αὐτοκινήτων σήμερον ἐπαφῆς πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις, ἔχουν σημαντικῶς περιορισθῇ:—

Ἰσχύει ἀκόμη, ὡς ἀντελήφθην, τὸ ἐκδικητικὸν καὶ μάλιστα εἰς ζητήματα ζωῆς καὶ τιμῆς. Ὅταν γίνῃ φιλονεικία μεταξὺ τῶν χωρίζονται κατ' ἀνάγκην εἰς 2 μερίδας ἢ φατρίας εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ ἔρις. Ἄν συμβῇ φόνος εἰς κανὲν τῶν μελῶν τῶν, τὰ τῆς ἄλλης γενεᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ὁ φονεὺς, εἶνε ἀνάγκη νὰ προφυλάσσων-

σχύσεως τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου.

Ἀπὸ δύο ἐτῶν οὐκ ὀλίγον ἀσχολεῖται τὸ Γραφεῖον Ἐκπαιδευσεως καὶ μὲ ἀλλεπαλλήλους αἰτήσεις Διδασκάλων καὶ Διδασκαλιστῶν, οἵτινες διαμένουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς ἄλλα μέρη, καὶ ζητοῦσιν ἐπιμόνως ὅπως ἔλθωσιν εἰς Ἀμερικὴν, μέσῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, πρὸς ἐξάσκησιν ἐνταῦθα τοῦ ἐπαγγέλματός των. Ἀλλὰ δυστυχῶς τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γείνῃ ὑπὲρ αὐτῶν, παρ' ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν καὶ διάθεσιν τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμ. ὅπως βοηθήσῃ αὐτοὺς. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ Διδάσκαλοι ὑπάγονται εἰς τὴν ἀναλογίαν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἔλευσίς των εἰς Ἀμερικὴν κατ' ἐξαίρεσιν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Κλείοντες ἡδὴ τὴν ἔκθεσιν ταύτην διὰ τὸ λῆξαι σχολικὸν ἔτος 1937-38, συνοψίζομεν τὸ ἔργον τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου ὡς ἐξῆς:

Κατ' ὁρῶσθε νὰ προσδώσῃ συνειδητὸν σκοπὸν καὶ συγκεκριμένην ἀποστολὴν εἰς τὸ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον.

Ὑπῆγαγε τὴν Ἐκπαίδευσιν ὑπὸ ἐνιαῖον καὶ ὁμοιόμορφον πρόγραμμα καὶ σύστημα.

Κατήρτισε Δελτία ταυτότητος Διδασκάλων καὶ Διδασκαλιστῶν, Πίνακας Στατιστικῶν καὶ Ἀναλυτικὰ Προγράμματα.

Προεκήρυξε Διαγωνισμοὺς Διδακτικῶν Βιβλίων καὶ μνημῶν Θεατρικῶν Ἔργων διὰ τὰ Σχολεῖα.

Καταβάλλει προσπάθειάς, ὅπως ἀναγνωρισθῶσιν ἐν Ἑλλάδι ὡς συντάξιμα τὰ ἔτη ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων τὸ γένος Διδασκάλων καὶ Διδασκαλιστῶν.

Εὐρίσκεται εἰς τακτικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν Ἑλληνικὸν Διδασκαλικὸν κόσμον καὶ παρέχει εἰς αὐτὸν πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν εἰς τὰ ἀπασχολοῦντα αὐτὸν ἐπαγγελματικὰ ζητήματά του. Συνιστᾷ εἰς τὰς Κοινότητας καλλιτέραν ἀμοιβὴν αὐτοῦ καὶ τὴν δωδεκάμηνον πληρωμὴν του.

Γενικῶς εἰπεῖν, θέτει εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ εἰς τὴν διάθεσιν του μέσα διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἱερὰν ἀποστολήν, ἣν ἔχει ἀναλάβῃ διὰ τὴν προσαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκπαιδευσεως ἐν Ἀμερικῇ.

Εὐτυχῶς ἡ ὁλότης τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ εὖνοι καὶ ἐνισχύει ἐκθύμως πᾶσαν ὑπὲρ τῆς Νέας Γενεᾶς μας καταβαλλομένην προσπάθειαν. Ἡ εὐγενὴς δὲ αὕτη ἄμιλλα ἐγγυάται εὐόκων τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ φυλετικὸν μας μέλλον ἐν Ἀμερικῇ καὶ θριάμβον τῆς Ἑλληνικῆς ἰδεολογίας, ἥτις εὐρίσκεται ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ μὲ τὰ ἐκπολιτιστικὰ ἰδεώδη τῆς φιλοξενούσης ἡμᾶς κραταιᾶς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας.

ταί. Διότι καὶ ὁ νεαρότερος αὐτῶν ἡμπορεῖ νὰ φονευθῇ πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀποθανόντος, ἕως ὅτου συμβιβασθοῦν. Τότε μετὰ τὸν συμβιβασμὸν, ὁ φονεὺς ἢ ὁ ἄμεσος συγγενὴς αὐτοῦ ὀφείλει νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ προσκυνήσῃ, ὅπως λέγουσιν, τοὺς στενότερους συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος.

Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς συγχωρήσεως, ἡ ὁποία ἄλλως τε εἶνε σπανία, ὀνομάζεται ψυχικόν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς καταργήσεως τοῦ ἔθιμου αὐτοῦ, δηλ. τῆς διὰ φόβου χειροδικίας, τῆς θεωρίας τοῦ «αἵμα ἀντὶ αἵματος», ἔκαμε θαυμασίαν ἐργασίαν ὁ νῦν ἐν Γυθείῳ καὶ Οἰτύλῳ Ἀρχιερατεῦον θερμοεργὸς Σεβ. Προκόπιος Καλιοντζής, ὡς ἠκούσαμεν ἐν Γυθείῳ μεταβάντες τελευταίως. Αἱ ποιμαντορικὰ του ἐγκύκλιοι, αἱ ὁμιλίαι του καὶ τὰ κηρύγματά του διαρκῶς στρέφονται πρὸς τὴν κατάργησιν τοῦ ἔθιμου αὐτοῦ.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι πολλάκις γίνεται καὶ συμβιβασμὸς διὰ ποσοῦ τινος χρηματικοῦ, τὸ ὁποῖον δίδεται παρὰ τοῦ φονεῦς πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ φονευθέντος, τὸ αἷμα τοῦ ὁποίου, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀναλλάσσεται χρηματικῶς. Πάντως ἂν δὲν κανονισθῇ τὸ ζήτημα συμβιβαστικῶς, πρέπει νὰ προφυλάσσονται ὅλοι οἱ τῆς ἀντιθέτου συγγενείας, διότι οἱ τῆς ἄλλης συγγενείας φονεύουν ὁποιοδήποτε φανερῶς ἢ ἀφανῶς πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ φονευθέντος.

Ἄν οἱ συμπλακέντες ἦσαν τῆς αὐτῆς γενεᾶς τότε οἱ οἰκεῖοι τοῦ φονεῦς πρέπει νὰ προφυλάττονται, διότι ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἡμπορεῖ νὰ φονευθῇ, ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ φονεῦς, τὸν ὁποῖον συνήθως σπανιώτατα εὐρίσκουν, διότι ἄμεσως ἀναχωρεῖ κρυπτόμενος μακρὰν εἰς ἄλλην πόλιν ἢ περιφέρειαν.

Ἄλλο χαρακτηριστικὸν ἔθιμον τῶν Μανιατῶν εἶνε ἡ παρομιώδης φιλοξενία. Ὅσον σκληροὶ καὶ μνησικάκοι καὶ ἂν φανοῦν οἱ Μανιάται πρὸς τοὺς συμπατριώτας σῖναι, ἐχθροὶ ὄντες, τοσοῦτον φιλόξενοι καὶ πραγματικοὶ φαίνονται πρὸς τοὺς ξένους οἱ ὁποῖοι κατὰ τύχην περνοῦν ἐκ τῆς πατρίδος των. Εἰς τὴν Μάνην οὐδεμία ληστορικὴ πρᾶξις συμβαίνει. Ἡ ἀπαράδειγμάτιστος φιλοξενία καὶ ἡ λαμπρὰ περιποιήσις τὴν ὁποίαν προσφέρουν πρὸς τοὺς ταξιδιώτας χαρακτηρίζει ἰδιαιτάτα τοὺς Λάκωνας. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀναγκαζόμεθα μετὰ λύπης νὰ διαφωνήσωμεν μετὰ τοῦ κκ. Ροδοκανάκη, γράφαντος, ἀτυχῶς ὅτι ἡ Μάνη ἦτο ἐστία ληστοπειρατῶν.

Ὡς τρίτον ἔθιμον ἀντελήφθην τὸ ἔθιμον τὸ γύρω ἀπὸ τὰ μνημόσυνα, τὰ ὁποῖα γίνονται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον:—Ὅταν ἀποθάνῃ κανεὶς, τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, οἱ στενότεροι συγγενεῖς του μαζεύονται εἰς τὴν οἰκίαν του. Φέρουν μαζὺ των κάποιαν προετοιμασίαν δείπνου. Ἀφοῦ φάγουν, αἱ γυναῖκες, σχηματίζονται κύκλον, ἀρχίζουν τὸν θρῆνον (τὸ κοινῶς μυριόλογι), ὁ ὁποῖος λέγεται πάντοτε διὰ στίχων προχείρων, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιτυχῶν, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον συνήθως ἀναφέρονται λεπτομερῶς τὰ προτερήματα τοῦ ἀποθανόντος (τὰ ἐλαττώματα παρασιωπῶνται) καὶ αὐτὸ χρησιμεύει τρόπον τινὰ ὡς πανηγυρικὸς αὐτοῦ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει τὴν τρίτην, τὴν ἐνάτην, τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν, τὸν ἕκτον μῆνα καὶ τὴν πρώτην ἐπετηρίδα τοῦ θανάτου του, ὁπότε ἡμποροῦν νὰ παρευρεθοῦν ὅσοι θέλουν.

Μέχρι τινὸς ὑπῆρχε καὶ τὸ ἔθιμον τοῦ ἀνευπρόκτου γάμου, διατηρηθὲν ἀπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου, ἀλλὰ τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐξέλιπε πλέον καὶ ἐκλείπει ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τελείως, ὡς ἀντελήφθην.

Γυθειον, 24 Ἰουλίου 1938

Γ. Π.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗ

Στο Χριστουγεννιάτικο Τραπέζι του Μπαρμπα Γιάννη ἐπὶ χρόνια τώρα μιὰ καρέκλα ἀδειανή ἦταν τὸ μεγάλο ἐρωτηματικό γιὰ τὴ φαμίλια του καὶ γιὰ κάθε προσκεκλημένο. "Όταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς καρέκλας πάντα ἀπαντοῦσε στερεότυπα «ὅταν θάλλῃ ἡ ὥρα θὰ μάθητε.»

Νέος ἀκόμα ὁ Μπαρμπα Γιάννης εἶχε ἀφίση τὸ μικρὸ κι' ἀγαπημένο του χωριὸ μὲ ὄνειρα πολλά: Νὰ γίνῃ πλούσιος, νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια καὶ νὰ σπουδάσῃ τὰ παιδιά του. Κατέφυγε στὴ Πάτρα, ὅπου θρῆκε ἐργασία σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐργαζόνταν σκληρὰ καὶ ζοῦσε παρὰ πολὺ φτωχικὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ θάλῃ τὰ ναῦλα του, γιατί τὸ μεγάλο του ὄνειρο ἦταν νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀμερική.

Υστερα ἀπὸ λίγα χρόνια κατῴρθωσε νὰ μαζέψῃ ὅσα τοῦ χρειάζονταν γιὰ τὰ ναῦλα. Τὸ πλοῖο ἔφευγε στὰς ἀρχὰς τοῦ Γενάρη. Ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στο χωριὸ του νὰ περάσῃ τὰ Χριστούγεννα μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τὰ ἀδελφία του καὶ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐχή των! "Όταν ἔμαθαν στο χωριὸ, ὅτι ἔρχεται ὁ Γιάννης ὁ γυιὸς τοῦ Κύρ Κωστή ὅγῃκαν καὶ τὸν ὑπεδέχθηκαν μὲ τὰ «λαλούμενα». Τὴ μέρα τῶν Χριστουγέννων, ὁ κύρ Κωστής μὲ ὅλη τὴ φαμίλια του περήφανος πῆγε στὴν Ἐκκλησία. Ὁ Γιάννης καμάρωνε. Ὁ Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας πῆγε μὲ ἰδιαιτέρο δίσκο στο Γιάννη καὶ τοῦ προσέφερε μάλιστα ἕνα μπουκέτο ἀπὸ Βασιλικό, ὃ δὲ Γιάννης ἔβαλε στο δίσκο 100 δραχμές. Αὐτὸ τὸ ἔθιμο ἐπικρατεῖ στο χωριὸ γιὰ ὅλους πού ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν ξενιτειά.

Ἡ κυρὰ Κώσταينا, μητέρα τοῦ Γιάννη, εἶχε κάμει ἐξαιρετικὴ προετοιμασία γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο Τραπέζι καὶ εἶχε προσκαλέσει ὅλους τοὺς φίλους τοῦ Γιαννάκη της. Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, τὸ Τραπέζι πλούσιο καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἀρκετοί. Μαζευτήκαν ὅλοι γύρω στο Τραπέζι. Ὁ κύρ Κωστής ἔβαλε τὸν Γιάννη νὰ πῇ τὴν προσευχή. "Όταν τελείωσε, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε κοντὰ στο Εἰκόνησμα. «Παιδί μου», τοῦ λέγει, «γονάτισε μπροστὰ σαυτὴ τὴν ἀγία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ δός μου τὴν ὑπόσχεσι πῶς θάσαι πάντα πιστὸς στοὺς γονεῖς σου, στὴ πίστι σου καὶ ὅτι πάντα θάκολουθῇς τὸ τίμιον καὶ καλὸ δρόμον, ὅσα ἐμπόδια καὶ δυσκολίες κι' ἂν εὕρῃς στὴ ζωὴ σου.»

«Πατέρα μου», ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης, ὀρκίζομαι, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν σημερινὴ μέρα καὶ μὲ τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς μου θὰ προσπαθῶ νὰ κρατήσω ὅλα τὰ ἰδανικά μας.»

Σὲ λίγες μέρες ὅλα ἦσαν ἔτοιμα κι' ὁ Γιάννης ἔφευγε γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι. Μικροὶ καὶ μεγάλοι τὸν ξεπροβόδεψαν καὶ τοῦ εὐχήθηκαν «καλὸ ταξίδι.» Τὰ δάκρυα τοῦ Γιάννη χύνονταν σάν ποτάμι γιατί ἀναλογιζόνταν, ὅτι ἄφινε τὸ ὠραῖο του χωριὸ ὅπου πέρασε τὰ πρὶν ὡμορφα παιδικὰ του χρόνια, τοὺς γονεῖς του

καὶ ὅλους τοὺς φίλους του. Ἀμίλητος ὁ Γιάννης ἐπὶ ὥρες περπατοῦσε καὶ κάπου κάπου γύριζε καὶ ἔρριχνε καμμιὰ ματιὸ στο χωριὸ μὲ χίλιες ἀναμνήσεις καὶ ἄλλες τόσες σκέψεις καὶ ὄνειρα.

Υστερα ἀπὸ ἕνα θασσανισμένο ταξίδι πού διήρκεσε δυὸ μῆνες ἔφθασε ὁ Γιάννης στὴ Νέα Ὑόρκη. Στὴ τσέπη του εἶχε μονάχα 20 δολλάρια. Ἐνας πατριώτης του πῆγε στο "Ελλίς" ΑἼλαντ καὶ τὸν παράλαβε.

Στὴν Νέα Χώρα ὅλα παράξενα φαίνονταν στο Γιάννη. Χάζευε στο κάθε τι. Τοὺς πρώτους μῆνες πῆγε καὶ ἐργάσθηκε σὲ κάποιο Coffee Pot. Ἡ ἐργασία ὅμως ἦταν πολλή καὶ ἡ ἀμοιβὴ πολὺ λίγη. Ἐξ μῆνες πέρασαν καὶ ὁ Γιάννης δὲν κατῴρθωσε νὰ ἐξοικονομήσῃ οὔτε ἕνα μικρὸ ποσὸ νὰ στείλῃ στὴ πατρίδα. Ἐμαθε πῶς στὲς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς στο Οὐέστ ἀμειβόνται καλλίτερα.

Βρῆκε παρέα ἀπὸ ἄλλους μετανάστες σάν κι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ ὅλοι μαζὺ κατέφυγαν στὴν Πολιτεία Ἰνδιάνας, ὅπου κάποιοι Ἕλλην ἐργοδότης τοὺς ἔδωσε ἐργασία στὲς γραμμὲς. Ὁ Γιάννης ἔπαιρνε δύο δολλάρια τὴν μέρα. Ἐργάσθηκε τρία χρόνια στὲς γραμμὲς. Ἀλλὰ ἔβλεπε, ὅτι μὲ τὸ μεροδοῦλι δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ χρήματα καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό του. Γιατὸ ἀπεφάσισε μὲ κάποιο φίλον του πού γινώρισε στὲς γραμμὲς ν' ἀνοίξουν Ρέστωραν. Μὲ τὲς ὀλίγες οικονομίες πού ἔκαμαν καὶ οἱ δυὸ ἀνοίξαν ἕνα μικρὸ μέρος στὴ γειτονικὴ πόλι. Ὅλοι οἱ ἐργάτες γύρω ἔγιναν τακτικοὶ πελάτες στο Ρέστωραν τοῦ Γιάννη. Ἡ ἐργασία πῆγαιναν πολὺ καλὰ καὶ τὰ κέρδη κάθε χρόνο γινόνταν πειὸ πολλά. Ὁ συντάιρός του εἶχε φέρε ἀπὸ τὴν πατρίδα τὴν ἀδελφή του. Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπε, ὅτι ὁ Γιάννης ἦταν πολὺ ἐργατικὸ καὶ τίμιον παιδί, τὸν ἔκαμε γαμβρό.

Στὸ σπῆτι τοῦ γνωστοὶ καὶ φίλοι βρῆσκαν πραγματικὸ Ἑλληνικὸ καὶ χριστιανικὸ περιβάλλον καὶ πραγματικὴ ἀνακούφισι στὰ βάσανα τῆς ξενιτειᾶς. Τὰ παιδιά του τὰ μεγάλωνε χριστιανικώτατα. "Όταν τὸ πρῶτο του ἀγόρι τελείωσε τὸ Χάϊ Σκούλ, τὸ ἔστειλε στο Πανεπιστήμιον τοῦ Σικάγου γιὰ νὰ σπουδάσῃ γιατρός. Ὁ Γιάννης πού τώρα τὸν ὠνόμαζαν Μπαρμπα Γιάννη ἔμεθοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ του, ὅτι μιὰ μέρα τὸ παιδί του θὰ γινόνταν γιατρός καὶ θάταν τὸ καύχημά του.

Ὁ γυιὸς ὅμως τοῦ Μπαρμπα Γιάννη δὲν εἶχε κλῖσι στὰ γράμματα. Ὁ πατέρας του τοῦ ἔδινε ὅλα τὰ καλὰ γιατί δὲν ἤθελε τὰ παιδιά του νὰ υποφέρουν, ὅπως ὑπέφερε κι' αὐτός. Τοῦ ἔστειλε κάθε μῆνα ἀρκετὰ νὰ ζῇ τὸ παιδί ἄνετα. Τὸ παιδί ὅμως περνοῦσε τὸν καιρὸ του στὰς διασκεδάσεις μὲ κακὲς παρέες.

"Όταν πλησίαζαν τὰ Χριστούγεννα ὁ Μπαρμπα Γιάννης ἔγραψε στο γυιὸ του καὶ ἤλθε νὰ περάσουν τὲς γιορτὲς μαζὺ. Ὅλοι στο σπῆτι ἐτοιμάσθηκαν τὸ πρῶτὸ νὰ πᾶνε στὴν Ἐκκλησία.

Ὁ γυιὸς τοῦ Μπαρμπα Γιάννη δὲν ἤθελε νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ πάῃ στὴν Ἐκκλησία. Ἀντιμίλησε φοβερὰ καὶ εἶπε στο πατέρα του, ὅτι θὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, καὶ ὅτι ἐδῶ εἶνε χώρα τῆς ἐλευθερίας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν διατάξῃ. Φοβερὰ ζάλῃ ἔπιασε τὸν Μπαρμπα Γιάννη στο ἄκουσμα αὐτό. Δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ στ' αὐτιά του. Δὲν τοῦ εἶπε ὅμως λέξι. Τὸ ἄφησε, κι' αὐτὸς ἔπῃγε μὲ τὴν ἄλλη φαμίλια στὴν Ἐκκλησία. Δὲν ἤξευ-

ρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴ τὴν μεταβολὴν στὸ παιδί του.
 Ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ κάθησαν ὅλοι γύρω στὸ τραπέζι. Ὁ Μπάρμπα Γιάννης ἔβαλε τὸ γυιό του δίπλα του. Ὅταν ὅλα ἦταν ἔτοιμα, γυρίζει πρὸς τὸ γυιό του καὶ τοῦ λέγει:

«Παῖδί μου, πὲς τὴν προσευχή.»

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾷ μὲ θυμωμένο τρόπο:

«Δὲν ἀφήνεις αὐτὲς τὲς παλαιᾶς ἰδέες; Κάθῃς νὰ φᾶμε.»

Ὁ Μπάρμπα Γιάννης δὲν μπόρεσε νὰ θαστάξῃ πειὰ τὸ θυμό του. Μὲ ὕφος σοβαρὸ τοῦ λέγει:

«Ἐγὼ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας κατάρθωσα νὰ σᾶς μεγαλώσω καὶ νὰ σᾶς δώσω ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τώρα σὺ τὰ κλωτσοπατᾷς; Ἡ θὰ κάμῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ λέγω, ἢ στὸ τραπέζι αὐτὸ δὲν θὰ καθήσῃς.»

Μὰ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τοῦ ξαναλέγῃ, ὅτι ἔχει παλαιᾶς ἰδέες καὶ ὅτι ἡμεῖς οἱ νεώτεροι ἔχομε ἄλλες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ ζωὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του, ὅτι εἶχε ἄδικο νὰ ἐπιμένῃ. Στοῦ Μπάρμπα Γιάννη ὅμως τὴν καρδιά ἡ πίστι ἦταν τόσο βαθειὰ ριζωμένη, ὥστε δὲν ἄργησε νὰ τοῦ πῇ:

«Ἄν δὲν ἀλλάξῃς μυαλό, παιδί μου, καλλίτερα νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπῆτι μου μιά ὥρα πρωτύτερα.»

Ὁ γυιὸς του θύμωσε σαυτό, ἐπῆρε τὰ πράγματά του καὶ ἔφυγε. Ὁ Μπάρμπα Γιάννης ποὺ εἶχε θαθεῖα τὴ πίστι καὶ γνώριζε καλὰ τὴ ζωὴ, γύρισε πρὸς τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς λέγει:

«Ποῦ θὰ πάῃ; Θὰ γυρίσῃ μιά μέρα στὸ σπῆτι.»

Ἀπὸ τότε ὁ Μπάρμπα Γιάννης ἔβαζε μιά παραπάνω καρέκλα στὸ Χριστουγεννιάτικο Τραπέζι του.

Χρόνια πέρασαν καὶ ὁ γυιὸς του οὔτε δυὸ λέξεις δὲν ἔγραψε στὸ σπῆτι του.

Ὁ Μπάρμπα Γιάννης ὅμως ποὺ ἤξευρε καλὰ, ὅτι τὸ παιδί του γρήγορα θὰ μετάνιωνε, δὲν ἔδειχνε σημεῖα μεγάλης στενοχωρίας, καὶ παρηγόρουσε πάντα τὴ γυναῖκα του λέγοντας: «Ἐχε πίστι γυναῖκα στὸ Θεό, κί' ἐκεῖνος θὰ τὸ διορθώσῃ ὅλα.»

Κάθε Χριστούγεννα ὁ Μπάρμπα Γιάννης πανηγύριζε μὲ ἐξαιρετικὴ ἀφοσίωσι.

Τὴ τετάρτη χρονιά, ὅμως, κατὰ τὴ συνήθειαν, μετὰ τὴ λειτουργία, εἰς τὸ ἀρχοντικὸ τραπέζι τοῦ Μπάρμπα Γιάννη ἦσαν καλεσμένοι πολλοί.

Εἶχαν ὅλοι καθῆσαι γύρω στὸ τραπέζι, ὁ Μπάρμπα Γιάννης στὴ κορυφὴ τοῦ τραπέζιου, καὶ δίπλα ἡ ἀδελφὴ καρέκλα. Ὁ Μπάρμπα Γιάννης ἔκαμε νόημα στὸ δεύτερο γυιό του νὰ πῇ τὴν προσευχή.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἀνοίγει ξαφνικὰ ἡ πόρτα καὶ μιά φωνὴ ἀκούεται:

«Θὰ πῶ ἐγὼ τὴν προσευχή, πατέρα.»

Γυρίζουν ὅλοι πρὸς πόρτα. Ὅλοι ἔμειναν γιὰ μιά στιγμὴ ἄφωνοι. Ὁ γυιὸς του προχωρεῖ μὲ βῆμα σταθερὸ πρὸς τὴν ἀδελφὴν καρέκλα. Μὲ ἀπίστευτο σταθερὸ ὕφος λέγει τὴν προσευχή καὶ μόλις τελειώσει πέρνει τὸν Πατέρα του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ γονατίζει μαζὺ του μπροστὰ στὴν Εἰκόνα μὲ ἀπίστευτὴ εὐλάβεια, ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ καὶ ὀρκίζεται μπροστὰ του στὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ποτὲ πειὰ δὲν θὰ παραστρατήσῃ.

Π. Π.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρας ἐλειτούργησε τὴν 27ην Νοεμβρίου, Κυριακὴν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Cambridge, Mass. μετὰ τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου αὐτῆς, Πανοσ. Θεοφίλου Σπυροπούλου καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Τὸ ἀπόγευμα δὲ ἀνήγγειλεν, ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας Βοστώνης, τὸ χαρμόσυνον γεγονός τῆς ὑπὸ τοῦ Σ. Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου χειροτονίας τοῦ Καρπαθορώσου ἱερέως Ὁρέστου Τσορόνῃ εἰς Ἐπίσκοπον τῆς Ἑλλάδος. Ὁρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Ἐτόνισε δὲ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν κόλπον ἐπέστρεψαν ἑκατὸν περίπου χιλιάδες Οὐνιτῶν, 59 Καρπαθορωσικῶν Κοινοτήτων ἐν Ἀμερικῇ.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, 4ην Δεκεμβρίου, ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Βαρβάρας, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας, Ἱ. Ναὸν τῆς Κοινότητος New Haven, Conn. καὶ ἐκήρυξε περὶ τῆς Μεγαλομαρτυρίας. Τὸ ἀπόγευμα μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἄλλων ὁμογενῶν μετέβη εἰς διὰφορα μέρη τῆς πόλεως ἵνα ἐξετάσῃ κτίρια τινα, ἐνὸς ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐμελέτα τὴν ἀγορὰν ἡ Κοινότης, ἐὰν ἦσαν κατάλληλα διὰ Ναὸν καὶ Σχολεῖον. Τὸ ἐσπέρας προέστη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τελετῆς πρὸς ὁρκομοσίαν τοῦ Συλλόγου τῶν Νεανίδων, τῆς Χορφιδίας τῆς Κοινότητος, καὶ ὠμίλησε σχετικῶς πρὸς τὴν νεολαίαν. Κατόπιν ὠμίλησε πρὸς τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, ἔθεσε τὰς βάσεις καρποφόρου ἐργασίας αὐτῆς διὰ συνεργασίας ὄλων τῶν Ἑλληνίδων τοῦ New Haven καὶ τρίτον ὠμίλησε πρὸς δολοῦληρον τὸ Ἐκκλησιαστικὸν τόνισας τὴν ἀνάγκην τῆς ἀμέσου ἀποκτῆσεως Ἐκκλησίας καὶ Σχολείου.

Κατόπιν κατήλθον εἰς τὴν κάτωθεν τοῦ Ναοῦ αἴθουσαν ὅπου τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου εἶχε δεξιῶσιν τῆς ἐκεῖ ὁμογενείας, καὶ συνεζήτησαν πάλιν σχετικῶς.

Τὴν 11ην Δεκεμβρίου μετέβη εἰς Portsmouth, N. H., ὅπου ἐώρταζεν ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγ. Νικολάου Ἱ. Ναὸς τῆς ἐκεῖ Κοινότητος καὶ ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν μετὰ τοῦ Ἱερέως Ἰωβιανοῦ Λαυρακά καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον μετὰ τοῦ ἐφημερίου Ἰωβιανοῦ Λαυρακά καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Τὸ δὲ ἐσπέρας μετέβη εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Νισπερινός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβον μέρος ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ματθαῖος Παπαβασιλείου, ὁ Αἰδесиουλ. Χοῆστος Παπαχορήστου καὶ ὁ Αἰδес. Ἀναστάσιος Ἀναστασίου. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος χοροστατήσας ὠμίλησε περὶ τῶν δύο θαυματουργῶν Ἱεραρχῶν Ἀγ. Νικολάου καὶ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, τῆς ἑορτῆς τοῦ ὁποῖου ἐτελεῖτο ὁ ἐσπερινός. Κατόπιν ἐδέχθη τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος Ἀγ. Νικολάου εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἐφημερίου Αἰδ. Παπαχορήστου καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο σχολείων τῶν δύο ἐκεῖ Κοινοτήτων εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ καθόλα κατάλληλον σχολεῖον τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ. συνενοσσίας δὲ ἐν αὐτῷ τῶν ἱερέων καὶ διδασκάλων καὶ τῶν δύο Κοινοτήτων. Συνεχάσθη δὲ ἀμφότερα τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ τὰ μέλη τῶν δύο Κοινοτήτων διὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην σύσφιγξιν τῶν ἀδελφικῶν δεσμῶν των, ἥτις κατεδηλώθη μάλιστα διὰ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῶν μελῶν καὶ τῶν δύο Κοινοτήτων εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ναὸν τῆς μιᾶς Κοινότητος, τῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΞΕΝΥΚΤΙΑ

Υπάρχουν γονεῖς καὶ πρὸ παντὸς μητέρες ποὺ δὲν ἔχουν ἐννοήσει ἀκόμη πόσον βλάπτει ὁ κινηματογράφος καὶ τὰ ξενύκτια εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα τῶν παιδιῶν. Δὲν ἀντελήφθησαν πόσον ἐπηρεάζονται ταῦτα ὅταν ἰδίως ἡ ταινία ποὺ παίζεται παριστάνει ἔργα μὲ φαντάσματα, μὲ μεσαιωνικὰς μαγείας, μὲ φόνους, μὲ διωγμούς, μὲ πολέμους κλπ. Εἶνε γεγονός ὅτι τὸ παιδί ποὺ θὰ ἰδῇ τοιοῦτον ἔργον δὲν θὰ κοιμηθῇ καλὰ κατὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Θὰ πάρῃ φόβον δι' ὅλην τοῦ ἴσως τὴν ζωὴν. Καὶ ἂν εἶνε νευρικῆς προδιαθέσεως ἢ εὐαίσθητον, διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ εἰμπορῇ πλέον νὰ κοιμηθῇ ἥσυχά ἢ νὰ βγαίῃ τὴν νύκτα ἔξω χωρὶς φόβον.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ παιδιά καταστρέφονται ἀπὸ μικρά. Βλάπτεται διὰ πάντα τὸ νευρικὸν τῶν σύστημα καὶ ὑπεύθυνοι εἶνε οἱ γονεῖς, ποὺ δὲν δεικνύουν θέλησιν ἰσχυρὰν νὰ προλάβουν ὠρισμένα πράγματα. Ἀφήνω κατὰ μέρος τὸ σπουδαιότερον σεξουαλικὸν ζήτημα, διότι ἀσφαλῶς εἶνε πολὺ ἀσχημον διὰ παιδιά ὀκτὼ καὶ δέκα ἐτῶν νὰ διεγείρουν τὴν φαντασίαν τῶν μὲ φιλία καὶ ἐναγκαλισμούς, ποὺ βλέπουν νὰ ἀνταλλάσσονται ἐπάνω εἰς τὴν ὁδὸν ἀπὸ τοὺς ὠραιοτέρους ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου. Αὐτὸ γίνεται, διὰ τὸ νὰ τὸ κρύπτομεν.

Δι' αὐτὰ ὅλα καὶ δι' ἄλλα πολλὰ δικαίως ὁ κινηματογράφος ἀπαγορεύεται εἰς τὰ μικρὰ παιδιά. Εἶνε συμφέρον δὲ νὰ τὸ ἐννοήσουν αὐτὸ καὶ οἱ γονεῖς πρὸ παντός. Ἐξαιρέσεις θεαβαῖς εἶνε ὁ κινηματογράφος ὁ σχολικὸς, ὁ διδασκαλικός, τὸν ὁποῖον προβάλλουν τὰ Κράτη, αἱ Ὄργανοι, αἱ Ἐκκλησίαι κλπ., ὁπότε ὁ τοιοῦτος κινηματογράφος ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ συνιστᾶται παντοιοτρόπως, διότι ἀποτελεῖ μέρος τῆς σχολικῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ χαρακτῆρος.

Τὸ ξενύκτι, ἐπίσης, εἶνε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καταστρεπτικὸν διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ παιδιοῦ. Δυστυχῶς πολλοὶ γονεῖς δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσουν τί κακὸν, κακὸν ἀνεπανόρθωτον, κáμινον εἰς τὰ παιδιά τῶν ὅταν τὰ σύρουν μετὰ τὰς 9 τὸ βράδυ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, εἰς τὰ ξενύκτια, εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ ὅμως τὸ παιδί κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον χάνει τὰς συνηθείας του, χάνει τὸν ὕπνον του, ἐκνευρίζεται μὲ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν προσώπων, τῶν τόπων καὶ τῶν πραγμάτων καὶ γίνεται δυστυχῆς.

Ἡ θέσις τοῦ παιδιοῦ εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸν Ἱ. Ναόν. Κάθε ἄλλος θορυβώδης καὶ ἀποπνευκτικὸς τόπος ἀσφαλῶς θὰ τὸ βλάψῃ. Καὶ ἂν δὲν φανοῦν τὰ βλαβερά ἀποτελέσματα ἀμέσως, θὰ φανοῦν ἀργότερα, πάντως θὰ φανοῦν. Τὸ παιδί εἶνε ὡσάν τὸ ἄνθος· τὸ βλάπτουν αἱ συχναὶ καὶ αἱ χωρὶς ἀνάγκην μετακινήσεις τῶν γονέων ποὺ τὰ μετακινεῖν παντοῦ κουρασμένα, νυσταλέα, ὡχρά, ἀποκατωμένα, ἐξηντλημένα.

Οἱ γονεῖς οἱ σημερινοί, παρ' ὅλα τὰ μέσα, δὲν κατάρθωσαν οἱ περισσότεροι, νὰ ἀντιληφθοῦν μερικὰ ὅπως στοιχειώδη ζητήματα. Ποτὲ δὲν ἔδωκαν οἱ τοιοῦτοι μίαν ἀνατροπὴν εἰς τὰ παιδιά τῶν διότι καὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἐμελέτησαν εἰς τὰ σοβαρὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Καὶ ἂν τὰ παιδιά τῶν εἶναι νευρικά, ἂν εἶνε μελαγχολικά καὶ σκεπτικά, ἂν δυσκολεῖων

ταὶ τὸ βράδυ νὰ κοιμηθοῦν, ἂν θυμῶνουν εὐκολὰ καὶ χωρὶς σοβαρὸν λόγον, ὑπεύθυνοι εἶναι οἱ γονεῖς ποὺ δὲν ἐφρόντισαν τόσον ποὺ ἔπρεπε καὶ τότε ποὺ ἔπρεπε διὰ τὰ παιδιά τῶν.

Οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς ἀντὶ νὰ βοηθήσουν νὰ καλυτερεύσουν τὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν τῶν, τοῖναντίον τὴν καταστρέφουν πότε μὲ τοὺς κινηματογράφους, πότε μὲ τὰ ξενύκτια, πότε μὲ τὰ ποτὰ πολλάκις. Οὐδέποτε ἠθέλησαν νὰ παρακολούθησιν αὐστηρά, οὐδέποτε ἠθέλησαν νὰ φροντίσουν διὰ τὴν καλῶς ἐννοουμένην πρόδον τῶν παιδιῶν τῶν. Δι' αὐτὸ καὶ τὰ ἔκαμον ἄρρωστα καὶ νευρασθενικά.

Παρετήρησα ἐπίσης ὅτι εἰς τὰς λουτροπόλεις Αἰδηψοῦ, Λουτρακίου, Καΐαφα κ. ἄ. κατὰ τὸ θέρος γίνεται μεγάλῃ ἀταξία εἰς τὸν ὁργανισμόν τῶν παιδιῶν ὅταν οἱ γονεῖς τὰ φέρουν μαζί τῶν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα. Τὰ παιδιά ἐκεῖνα χάνουν τὰς καλὰς συνηθείας τῶν, ἀκούουν καὶ βλέπουν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα πράγματα ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μάθουν, ξενυκτοῦν καὶ ἐν γένει ἀποκοτοῦν πολὺ κακὰς συνηθείας. Ἡ ζωὴ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ μάλιστα τοῦ θορυβώδους, βλάπτει τὰ παιδιά ὅσον δὲν εἰμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν.

Ὅταν κάποτε ἠρώτησα ἕνα Ἑλληνόπαιδα μαθητὴν μου, ποῦ κατὰ πρῶτον εἶδε νὰ παίζωνται «χαρτιά»; μοῦ ἀπήντησε: «—εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Τ. . . ὅπου τὸ καλοκαίρι εἰχομεν ὑπάγει δεκαπέντε ἡμέρας δι' ἔσοχόν. . .» Ἰδοὺ λοιπὸν ὠραία ἀπόδειξις ὅτι τὰ νεαρὰ παιδιά δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ μεταφέρουν οἱ γονεῖς εἰς τὰ ξενοδοχεῖα. Δι' αὐτὸ εἶνε προτιμότερον ὅσοι ἔχουν παιδιά μικρὰς ἡλικίας, νὰ ἐνοικιάζον 2—3 δωμάτια εἰς κανὲν ἐξοχικὸν οἶκον, εἰς καμμίαν ὄρεινὴν κατοικίαν ἰδιωτικὴν, ἡσύχου καὶ ἀπύου περιβάλλοντος, ἀντὶ νὰ τὰ σύρουν τὸ θέρος εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰς λουτροπόλεις.

Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ εἰδικὸν Σχολεῖον ὅπου νὰ μανθάνουν αἱ γυναῖκες πῶς νὰ ἀνατρέφουν τὰ παιδιά καὶ κατόπιν νὰ νυμφεύονται. Κάθε ἴσως γυνὴ θὰ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἕν τοιοῦτον σχολεῖον διὰ νὰ ἔχῃ σαφὴν ἰδέαν τοῦ πῶς ἀνατρέφονται ὑγιῶς τὰ παιδιά. Αὐτὸ θὰ ἀπεσῶβει πολλοὺς κινδύνους, ἀφοῦ πολὺ ὀλίγα μητέρες σήμερα ἀνατρέφουν τὰ παιδιά τῶν ὅπως πρέπει νὰ τὰ ἀναθρέψουν· καὶ δι' αὐτὸ πηγαίνομεν ὅπως πηγαίνομεν.

Ἐλθισμονήθη δηλαδὴ τελείως σήμερον τὸ μέγα ἀξίωμα τοῦ πατρὸς τῆς ἱατρικῆς, τοῦ Ἱπποκράτους, ὅτι ἡ «παιδαγωγικὴ πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς βάσιν τὴν ὑγιεινὴν.» Δι' αὐτὸ καὶ βλέπομεν ὅτι τὰ παιδιά, ὅταν περάσουν τὸ δέκατον τέταρτον ἢ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν, εἶνε κατακουρασμένα, ἐκνευρισμένα, νευρασθενῆ· δὲν ἡμποροῦν συνεπῶς νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπιτυχεῖς τεχνικὰς ἢ πανεπιστημιακὰς σπουδὰς, διότι ἡ ὑγεία τῶν εἶνε ἤδη κλονισμένη, εἰς βαθμὸν πολὺ ἀπίστευτον. Λαμβάνει δηλ. χώραν τὸ λυπηρὸν φαινόμενον κατὰ τὸ ὅποιον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς ποὺ ἔχουν τὰ παιδιά δὲν κáμινον τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ προετοιμάζον διὰ τὴν Κοινωνίαν ἀνθρώπους νευρασθενικοὺς καὶ περιβάλλον δυστυχισμένον.

Γ. Π.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ὅτε ἐπλήρωσαν τὰς συνδρομὰς τῶν νὰ πληρώσουν αὐτὰς εἰς τοὺς ἐγγράψαντας αὐτοὺς ἢ νὰ τὰς ἀποστείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ δι' ἐπιταγῆς, ἐπ' ὀνόματι:

THE ORTHODOX OBSERVER

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ POMFRET

Ἡ Προπαρασκευαστικὴ Θεολογικὴ Σχολὴ μας ἐν Pomfret Center, Conn., εὐρισκομένη εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς λειτουργίας αὐτῆς, ἀπροσκόπως βαίνει πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ μεγάλου τῆς προορισμοῦ.

Ἐκτὸς τῶν τακτικῶν μαθημάτων, γίνεται ἐργασία, κατὰ πρόβλεψιν πάντοτε τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρα, καὶ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παρακολουθοῦντος ἐκ τοῦ πλησίον Ἑλληνισμοῦ τῆς Ν. Ἀγγλίας. Ἐφέτος δὲ μὲ τὴν πρόσληψιν εἰκοσι τριῶν νέων, πρωτοετῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, τὰ γεγονότα αὐτὰ λαμβάνουν γενικώτερον χαρακτῆρα πρὸς ὄφελος ὅλων τῶν ἱεροσπουδαστῶν.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος σχολικοῦ ἔτους μέχρις ὥρας ἔγιναν αἱ ἀκόλουθοι διαλέξεις ὑπὸ φοιτητῶν πρὸς τοὺς ἐν τῇ Σχολῇ μαθητὰς καὶ καθηγητὰς.

Τὴν 22αν Νοεμβρίου ὑπὸ τοῦ πρωτοετοῦς μαθητοῦ κ. Μενελάου Βουρνάκη, μὲ θέμα: «Ἡ Ἡμέρα τῶν Εὐχαριστιῶν.» Εἰσηγητὴς ἦτο ὁ δευτεροετὴς μαθητὴς κ. Κωνσταντῖνος Παπαθεοδώρου.

Τὴν 30ὴν Νοεμβρίου ὑπὸ τοῦ πρωτοετοῦς μαθητοῦ κ. Γεωργίου Γάλλου μὲ ἐνδιαφέρον θέμα: «Ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴν.»

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἐ-

τελέσθη λειτουργία ἐν τῇ Σχολῇ. Τὸ δὲ ἑσπέρας μετὰ τὰ μαθήματα ἔγινε διὰλέξις ὑπὸ τοῦ ἑορτάζοντος φοιτητοῦ κ. Νικολάου Παλαιολόγου μὲ θέμα: «Ὁ Βίος τοῦ Ἀγ. Νικολάου.» Ἐπικολούθησε μικρὰ τελετὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ φοιτηταὶ πύχθησαν τοὺς ἑορτάζοντας κ. Ν. Παλαιολόγον καὶ κ. Νικ. Βελισσαρόπουλον. Χρὴ εἰσηγητοῦ ἐξετέλεσεν ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Βουγιούκας.

Τὴν 14ην Δεκεμβρίου, ὑπὸ τοῦ πρωτοετοῦς φοιτητοῦ κ. Κυριάκου Δεβελάκου μὲ θέμα: «Ὁ Βίος τοῦ Ἀγίου Σπυριδωνος.» Εἰσηγητὴς ἦτο ὁ κ. Ἐπαμειν. Μαργκουδάκης.

Ἐκτὸς τῶν διαλέξεων, οἱ ἱεροσπουδασταί, κατὰ πρόσκλησιν διαφόρων Κοινοτήτων, μεταβαίνουν εἰς τὴν Κυριακὴν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Κοινοτήτων ὅπου ἡ Χορωδία τῆς Σχολῆς ψάλλει κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

Τὴν 20ὴν Νοεμβρίου μετέβησαν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ὅπου ἔψαλαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Σπυριδωνος' Washington Heights, N. Y., κατὰ τὴν Ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Βοστώνης.

Τὴν 4ην Δεκεμβρίου ἔψαλαν εἰς τὸν ἐν Βοστώνῃ Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ». Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔψαλαν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς «Θρησκευτικῆς Ὁρας Νέας Ἀγγλίας».

Τὴν 11ην Δεκεμβρίου ἔψαλαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» ἐν Providence, R. I.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΥΣΤΡ. ΚΑΛΠΑΞΗΣ

Δευτεροετὴς Μαθητὴς τῆς Προπαρ. Θεολ. Σχολῆς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας σελίδος)

Ἱστορία Ἑσθῆρ, Αἰδ. Μ. Κεστεκίδου, 84.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐαγγέλη, Δούκα, 87.

Διδάγματα ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἰωσήφ, Ἀρχ. Γ. Πολυζωίδου, 89.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Περὶ τὴν Χώραν τῶν Κέδρων τοῦ Διδάνου, Ἀρχιμανδρίτου Γ. Πολυζωίδου, 86.

Ἀπὸ τὴν Φιλανθρωπικὴν Δράσιν ἐν Ἰωαννίνοις, Ἀρχιμανδρίτου Γ. Πολυζωίδου, 90.

Ἀπὸ τὴν Βουλγαριανὴν, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 91.

Οἱ Βεδουῖνοι, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 92.

Μέγα Σπήλαιον — Καλάβρυτα — Ἀγία Λαύρα, Ἀρχιμανδρίτου Γ. Πολυζωίδου, 93.

Τὸ Ταξιδίδιον τῆς Ζωῆς, Ἀρχιμ. Α. Ἀρκαδίου, 94.

Ἡθὴ καὶ Ἔθιμα Μανιατῶν, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 96.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μικτοὶ Γάμοι, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 83.

Ἡ Ἐκλογή τοῦ Ἐπισκόπου Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρα, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 84.

Προσφωνήσεις καὶ Διάγγελμα Β' Ἐπισκόπου Βοστώνης, 85.

Περὶ Γάμου, Ἀρχιμ. Κ. Σταθεροῦ, 85.

Ἡ Ἀξία τῆς Ἐργασίας, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 87.

Θρησκευτικὴ Δράσις ἐν Θεσσαλονίκῃ, Διακ. Ἀλ. Στρατίδου, 88.

Λογικὴ Συνέπεια, 90.

Περὶ Ὑλιστῶν, Ἀρχιμ. Α. Βρέτα, 91.

Χριστιανικὴ Θρησκεία καὶ Πατέρις, Μεσσηνίας Πολυκάρπου, 91.

Ἡ Ἥσυχία τοῦ Βίου, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 92.

Μόνον δι' Αὐτοῦ, Χρ. Καλοπαίδη, 92.

Ἀπὸ τὰ Μεγάλα Πένθη, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 93.

Ἡ Ἀγιότης τῆς Ἐργασίας, Ἀρχιμ. Π. Φινφίνη, 94.

Ἀπὸ τὴν Ἐνθρόνισιν τοῦ Νέου Βοηθοῦ Καρπαθορώσου Ἐπισκόπου, 94.

Βυζαντινὴ Μουσικὴ, Γ. Γερωνοῦ, 95.

Ἡ Πνευματικὴ Πρῶξις πρὸς μίαν θυγατέρα, Δ. Β., 95, 96.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Διπλὴ Ἀνάστασις, Π. Π' Γεωργίου, 81.

Γιὰ τοὺς Νέους μας, Ἀρχιμ. Α. Καβάδα, 81.

Πρωτομαγιάτικοι Πόθοι, Π. Παπαγεωργίου, 83.

Τὸ Ἐξωκκλήροσι, Ἐλένης Ξηροκάστα, 87.

Ποῦ Εἶνε ἡ Εὐτυχία, 87.

Ἀνὰ Γράμματα, Αἰδ. Π. Κωνσταντινίδου, 95.

Ἡ Πίστις τοῦ Μπάρομπα Γιάννη, Π. Π' Γεωργίου, 96.

ΛΟΓΟΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΙ

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, Γ. Παπαδέα, 76.

Οἱ Ἀγῶνες τῆς Ἀληθείας κατὰ τοῦ Ψεύδους, Οἰκ. Κ. Χ' Δημητρίου, 79.

Ἡ Ἐκκλησία, Αἰδ. Μ. Κεστεκίδου, 79.

Ἐθνικὴ Ἐπέτειος τῶν Ἀμερικανῶν, Βασ. Θ. Ζούστη, 86.

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Δράσις τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, Ἀνωνύμου, 85.

Πόθεν τὰ Φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα, Ἀρχ. Γ. Πολυζωίδου, 86.

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Εὐγενεῖς Δωρεά, 74.

Μαθήματα Διδασκόμενα, 76.

Πῶς Βλέπουν οἱ ἐν Ἀθήναις Θεολόγοι Καθηγηταὶ τὴν Σχολὴν μας, Διακ. Ν. Νησιώτου, 79.

Τὰ Ἐμπόδια πρὸς τῆς Νίκης, Αἰδ. Μ. Κεστεκίδου, 81.

Ἐν Ἐτος Ἐργασίας, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 96.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Σύγχρονοι Ἐνωτικαὶ Προσπάθειαι, Ἀμ. Ἀλεβιζάτου, 74.

Ὁ Θεὸς εἰς τὴν Ζωὴν μας, Διακ. Θ. Κοκκινάκη, 87.

Τὰ Πατρικὰ Παλάτια, 88.

Ὁ Ἀγνωστος Θεός, Π. Παραμυθίας κ. Ἀθηναγόρα, 92.

Greek Made Easy, Γ. Δίδρη, 95.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

Περὶ Θείας Κοινωνίας, Ἀρχιμ. Ἀθ. Καβάδα, 77.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Κωνσταντίνου, Χαρμαντᾶ, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 74.

Ἀστέριος Ἀστερίου, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 74.

Ἀριστ. Παλαῖνη, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 80.

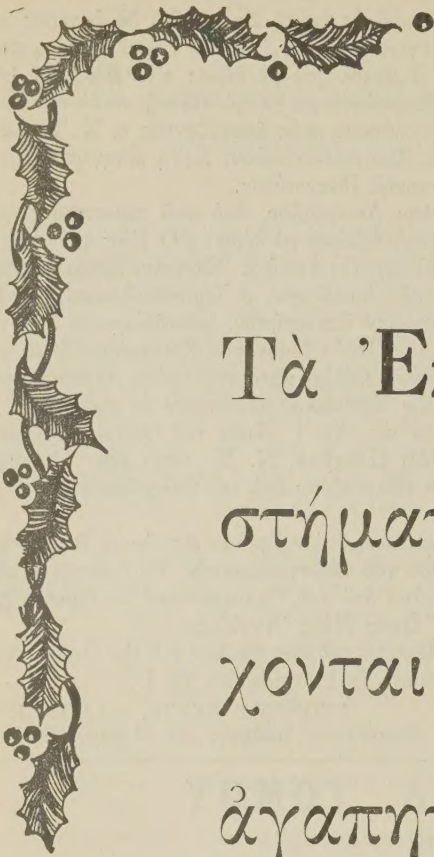
Rev. Fr. Gavin, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 81.

†Ὁ Ἀθηναῖν Χρυσόστομος, Ἀρχιμ. Γ. Πολυζωίδου, 93.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἐπιστολὴ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, 75.

Ἐπιστολὴ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, 80.

Τὰ Ἐκδοτικὰ Κατα-
στήματα DIVRY εὐ-
χονται εἰς ὅλους τοὺς
ἀγαπητοὺς ὁμογενεῖς
Καλὰ Χριστούγεννα
καὶ Εὐτυχές τὸ Νέον
Ἔτος 1939.

